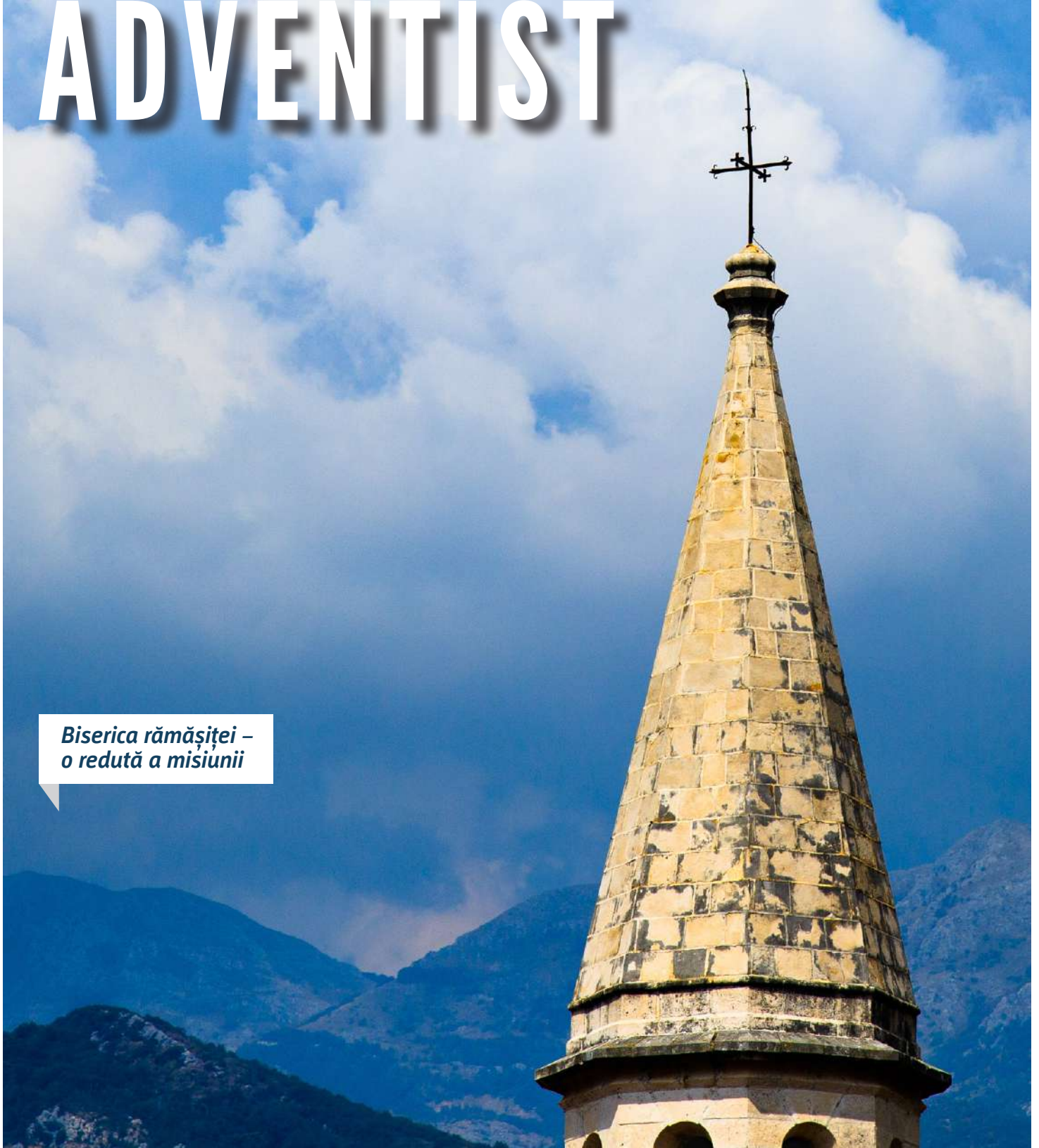

CURIERUL ADVENTIST

NOIEMBRIE 2023: ALBUMUL DE FAMILIE AL LUI ISUS +
CÂND FORȚA DEVINE PUTERE + MARELE OBSERVATOR DIN
FIZICA CUANTICĂ + PSIHOPATOLOGIE, PĂCAT ȘI VINDECARE
PRIN ISUS HRISTOS + FIRUL ROȘU CARE STRĂBATE CARTEA
APOCALIPSA + „RANA DE MOARTE” SAU TEATRUL ABSURDULUI

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

*Biserica rămășiței –
o redută a misiunii*

21 - 22
noiembrie 2023

10 - 60%
reducere

comenzi@viatasisanatate.ro
www.viatasisanatate.ro
021 323 00 20
0740 10 10 34

ZIUA : **PORTILOR
DESCHISE**

evs
editura viață și sănătate

ZPD online:
21 - 22 noiembrie, 24 h/zi

ZPD call - center:
21 - 22 noiembrie,
orele 8:00 - 22:00

ZPD librării:
21 - 22 noiembrie,
orele 9:00 - 18:00

Nu fac parte din ofertă cărțile din proiectul Cartea Anului, deoarece au deja prețul redus. Reducerile din Ziua Porților Deschise nu se cumulează cu alte oferte.

Livrarea este gratuită pentru comenzi de minimum 100 de lei prin Poșta Română, respectiv 150 de lei prin curierat rapid.

Oferta este valabilă în limita stocului disponibil.

Anul XCX, NOIEMBRIE 2023. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Eugen Chirilianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

EVENIMENTE SEMNIFICATIVE DIN VIAȚA BISERICII ADVENTISTE IULIE – OCTOMBRIE 2023

„Binecuvântarea Domnului să fie peste voi! Vă binecuvântăm în Numele Domnului!” (Psalmii 129:8)

Care sunt cele mai semnificative evenimente din viața bisericii? Voi face o prezentare succintă a ultimelor manifestări majore ale părtășiei adventiste în țara noastră și, de asemenea, fac câteva declarații pe marginea comunicatului emis de către administratorii Diviziei Intereuropene, cu privire la poziționarea unor lideri germani față de subiectul LGBTQ+.

Întâlniri oficiale

Noul secretar de stat pentru culte, domnul Ciprian Vasile Olinici, a avut amabilitatea să viziteze sediul central al bisericii noastre chiar în primele zile după numirea sa în funcție. Prezența domnului ministru ne-a onorat, iar întrevăderea oficială a durat aproximativ 90 de minute. I-am prezentat specificul cultului nostru, precum și activitatea media, educațională și filantropică adusă de membrii bisericii în slujba societății românești. Întrucât noi nu acceptăm finanțare din partea guvernului României pentru salariile personalului clerical, i-am cerut sprijinul în finanțarea construcțiilor de biserici locale. La final a acceptat invitația de a mă ruga pentru domnia sa și, împreună cu pastorul Dragoș Mușat, ne-am rugat lui Dumnezeu pentru activitatea Secretariatului de stat pentru culte „și pentru toți cei ce sunt în poziții înalte, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și demnitatea” (1 Timotei 2:2, NTLR).

În mijlocul verii am avut și o scurtă convorbire cu doamna Cosmina-Ioana Simiean Nicolescu, director general al Direcției Generale de Asistență Socială a Municipiului București, în cadrul unei întâlniri de lucru cu ADRA România, tot la sediul Uniunii. Subiectul principal a fost legat de opțiunile de cooperare în proiectul de voluntariat al adventiștilor în capitală, în luna noiembrie. Dumnezeu deschide o ușă pentru a fi activi, să răspundem concret la unele probleme ale locuitorilor din capitală. Ne dorim ca influența noastră „să lumineze [...] înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:16).

Vești bune din țară

Cele mai mari adunări adventiste au fost în Craiova și la Târgu Mureș: Congresul național al tinerilor și Congresul maghiarilor. Am participat în Sabat la ambele programe, la care au venit de pretutindeni mii de participanți, aproximativ 2.400 de tineri, respectiv 2.800 de adventiști maghiari. Este reconfortant să te bucuri de adunările de sărbătoare în care Dumnezeu este înălțat, iar oportunitatea pentru părtășie, inspirație și remotivare este imensă. Rugați-vă pentru copiii noștri! Într-un mesaj dedicat tinerilor stă scris că „pastorii sau membrii în vârstă nu pot avea nici pe jumătate influența pe care o aveți voi asupra prietenilor voștri.” (Lucrarea pastorală, Ellen White, 164.1).

Departamentul Trezorerie, prin serviciul de contabilitate, a raportat la finalul trimestrului al II-lea o creștere a intrărilor financiare la ni-

CUPRINS

3 Editorial

Aurel Neațu

Evenimente semnificative din viața Bisericii Adventiste Iulie – Octombrie 2023

6 Eveniment

Dan Constantinescu

Centrul de Sănătate Codlea, la început de drum

8 ASUP

George Aroiu

Experiențe binecuvântate

10 Spiritual

Dan Constantinescu

În căutarea identității

13 Eveniment

Iosif Suciu

Popas în vreme – Întâlnirea Asociației Adventiste a Pastorilor Pensionari 18–21 august 2023, Stupini

14 ADRA

„Vreau la școală!” – fereastră spre viitor pentru 510 copii defavorizați

16 Predică

Daniel Nițulescu

Albumul de familie al lui Isus

18 Doctrină

Dan Romulus Șerban

Când forța devine putere

21 La odihnă

Adriana Pârvan

Victoria Chiorăscu

22 Reflecții

Benoni Cornelii Lupu

Marele observator din fizica cuantică

24 Psihologie creștină

Liviu Văduva

Psihopatologie, păcat și vindecare prin Isus Hristos (II)

26 Profeție

Emilian Niculescu

Firul roșu care străbate cartea Apocalipsa (IV)

27 Teologie

Florin Lăiu

„Rana de moarte” sau teatrul absurdului

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

vel național cu 13,43 procente, ceea ce arată o credințioasă față de Dumnezeu într-o perioadă de inflație. Știu că El răsplătește motivația inimii și vă împărtășesc această informație pentru a-L lăuda „după mărimea Lui nemărginită” (Psalmii 150:2).

Anul școlar a început cu rugăciuni în unitățile adventiste de învățământ, însă unii pastori au cerut mai devreme binecuvântarea asupra preșcolarilor și elevilor noștri, de la amvonul bisericilor, în Sabatul din 9 septembrie. Educația pentru viață are nevoie de cadre didactice foarte bine pregătite și, deopotrivă, de clase de copii atrași de cuvintele Bibliei. Prin urmare, să mijlocim în fiecare dimineață pentru dascălii cărora le-am încredințat fiii, fiicele și nepoții noștri, ca să le modeleze caracterul pentru viața veșnică.

Spre aducere-aminte și ca un prinos de recunoștință pentru slava lui Dumnezeu, numesc aici bisericile adventiste care au sărbătorit, cu participarea delegaților Uniunii de Conferințe, 100 de ani de adventism: Perieni (Iași), Botuș (Suceava), Ocnîța (Bistrița), Reghin (Mureș), Popa Tatu (București). Iar la Alexandria (Teleorman) s-a împlinit un veac de la înființarea ansamblului coral. Dumnezeu să le binecuvânteze moștenirea!

Din toamnă, au început cantonamentele pastorilor. Sunt întâlniri specifice sezonului de toamnă și debutului de an misionar, organizate de conferințe. Muntenia, Banat, Transilvania Nord și Transilvania Sud au avut cantonamente sau întâlniri pastorale la care au participat reprezentanți ai Uniunii de Conferințe. De asemenea, sunt programe sesiuni de pregătire a activităților și în alte regiuni, cel mai adesea și pentru slujbașii aleși în comitetele locale ale comunităților. Împreună cu mai mulți colegi am fost prezenți la întâlnirile slujbașilor organizate la Alexandria, Bacău și Slatina.

În perioada 11–14 septembrie 2023, aproape 200 de pastori români și 40 bulgari au pătruns mai adânc sensul celei de-a doua veniri a Domnului Isus Hristos la Centrul Adventist de Misiune și Educație Stupini. Lectori au fost profesori de teologie din Europa și America. În seminare și ateliere, s-au expus cercetări despre sanctuar – cum ne ajută în evanghelizarea actuală, despre misiunea digitală, plantarea de biserici, evanghelizarea lumii musulmane, teoriile conspiraționiste și înțelegerea Apocalipsei după o cheie hermeneutică mai puțin folosită, despre schimbarea lentă, dar consistentă a mentalităților ecumenice în interiorul catolicismului, precum și despre marea decădere a creștinismului chiar înainte de advent,

într-o apostazie atât de mare, încât Dumnezeu Se va da la o parte din mijlocul lui.

Lupta spirituală din Germania

Stimați frați și surori, vă comunic cu durere că Biserica Adventistă din Germania traversează o criză serioasă, fără precedent în istoria bisericii noastre, dar cu mult mai mică decât aceea descrisă pe paginile Bibliei în cartea Judecătorii.

Cu consternare am luat la cunoștință că președinții celor două Uniuni de Conferințe din Germania au autorizat publicarea unor articole compromițătoare despre LGBTQ+ într-o publicație oficială a cultului, la începutul lunii septembrie. Înțeleg că o parte din lideri și membri îmbrățișează, la nivel verbal, un mesaj de toleranță față de păcatele sexuale și, fără să cunosc exact gradul de răspândire a acestor idei teologice liberale care sunt condamnate clar atât de învățăturile fâțișe ale Bibliei, cât și de pozițiile oficiale ale bisericii de la toate nivelurile, pot să vă spun că foarte mulți credincioși din toate conferințele s-au delimitat în mod practic de această situație. Sunt administratori și lideri ai Bisericii Adventiste din Germania care au dezaprobat oficial opiniile publicate de colegii lor, iar faptul acesta mă face să sper că poziționarea nebiblică a celor doi președinți reprezintă o opinie restrânsă, accidentală și personală.

Conducerea Diviziei EUD lucrează la soluțiile administrative cele mai eficiente, care să producă cele mai mici pagube. Până vom cunoaște aceste măsuri ecleziastice în acord cu legislația civilă germană, să ne aducem aminte că adventismul german s-a remarcat în cadrul său istoric printr-un spirit de independență și printr-o exprimare a rezervei față de învățăturile Spiritului Profetic. Ca urmare, astăzi, unii profesori adventiști au ajuns să renunțe chiar la punctul fundamental de credință cu privire la căsătorie și familie. Din nefericire, influența lor face să se îplinească profeția despre apostazia unor adventiști și despre felul cum are loc cernerea bisericii în vremea sfârșitului.

Ce putem face noi aici, într-o cultură încă diferită, înainte de a veni lepădarea de credință cu toate amăgirile nelegiurii? (2 Tesaloniceni 2:3,9,10).

Răspunsuri inspirate

„Cu atât mai mult cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de

**ÎN PERIOADA
11-14 SEPTEMBRIE
2023, APROAPE
200 DE PASTORI
ROMÂNI ȘI 40 BUL-
GARI AU PĂTRUNS
MAI ADÂNC SENSUL
CELEI DE-A DOUA
VENIRI A DOMNULUI
ISUS HRISTOS LA
CENTRUL ADVEN-
TIST DE MISIUNE ȘI
EDUCAȚIE STUPINI.
LECTORI AU FOST
TEOLOGI DIN EURO-
PA ȘI AMERICA.**

noi decât atunci când am crezut. [...] Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă, ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftelă” (Romani 13:11-14).

Pierderea celor mai mulți face parte din istoria Vechiului Testament. „Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri... toți au fost botezați... toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească... totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit... Aceste lucruri [...] au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10:1-5,11,12).

Ce vom face la nivel personal? „Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întinericului, ba încă mai degrabă osândiți-le. Căci e rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns” (Efeseni 5:10-12).

Pe de altă parte, să amintim cuvintele Domnului Isus când le spunea unor credincioși respectabili că „vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 21:31) și să înțelegem că ipocrizia spirituală este chiar mai periculoasă decât păcatele trupului, care, prin harul lui Dumnezeu, pot fi abandonate.

De aceea, luând seama la noi înșine, „mențineți-vă pe voi înșivă în dragostea lui Dumnezeu, așteptând mila Domnului nostru Isus Hristos, spre viața veșnică. Aveți milă de cei ce se îndoiesc; pe alții salvați-i smulgându-i din foc; de alții aveți milă, dar cu teamă, urând până și cămașa pătată de carne” (Iuda 1:21-23, NTR).

De peste 130 de ani ni s-a spus ce urmează să se întâmple. Ascultați cuvintele profetului:

„Domnul va veni în curând. În fiecare biserică trebuie să aibă loc un proces de curățire, de cercetare, pentru că printre noi se află oameni răi, care nu iubesc adevărul și nu-L onorează pe Dumnezeu.” – *Review and Herald*, 19 martie 1895. EUZ 173.3.

„Trăim în timpul încercării, în timpul când tot ceea ce va putea să cadă va cădea. Domnul nu-i va ierta pe cei care cunosc adevărul dacă nu ascultă de poruncile Lui, prin cuvinte și prin fapte.” – *Testimonies for the Church* 6:332 (1900).

„În absența persecuției, în rândurile noastre s-au strecurat oameni care păreau a fi sănătoși la minte și al căror creștinism părea în afara oricărei îndoieli, dar, când va veni persecuția, aceștia se vor despărți de biserică.” – *Evangelism*, 360 (1890).

„Se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor” (Faptele apostolilor 20:30). Acest fapt se va vedea în mod sigur în mijlocul poporului lui Dumnezeu.” – *Evangelism*, 593 (1890). EUZ 176.3.

„Când va veni cernerea, prin introducerea de teorii false, asemenea cititori superficiali, neancorați nicăieri, vor fi ca nisipul mișcător.” – *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, 112 (1897).

„Unii vor pleca dintre noi și nu vor mai conduce corabia. Dar acești oameni nu vor putea împiedica adevărul, pentru că el va continua să meargă înainte și în sus, până la venirea sfârșitului.” – *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, 409, 411 (1898).

„Istoria răzvrătirii lui Datan și Abiram se repetă și va fi repetată până la încheierea timpului. Cine va fi de partea Domnului? Cine va fi amăgit și, la rândul lui, va deveni amăgitor?” – Letter 15, 1892.

„Când Legea Sa va fi mai nesocotită decât oricând înainte, atunci va trebui să avem cel mai fierbinte zel și cea mai neclintită hotărâre. Încercarea la care vom fi supuși va fi aceea de a rezista în apărarea adevărului și a neprihănirii, în timp ce majoritatea ne părăsește, și de a purta bătăliile Domnului atunci când campionii sunt rari. În acel timp, va trebui să acumulăm căldură din răceala altora, curaj din lașitatea lor și loialitate din trădarea lor.” – *Testimonies for the Church* 5:136 (1882).

„Biserica poate părea că este pe punctul de a cădea, dar nu va cădea. Ea va rezista, iar păcătoșii din Sion vor fi cernuți, și pleava va fi despărțită de grâul cel prețios. Aceasta va fi o încercare teribil de grea, dar trebuie totuși să aibă loc.” – *Selected Messages* 2:380 (1886).

Mă adresez dumneavoastră tuturor, și în special celor care „suspină și gem din pricina urăciunilor” (Ezechiel 9:4), indiferent care sunt acestea sau cât de mari vor mai fi (Ezechiel 8:6).

Vă invit, dragi frați și surori, în marea luptă dintre bine și rău, „rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc să se bucure de odihnă” (Psalmii 122:6).

Ne rugăm și noi pentru fiecare dintre dumneavoastră să trăiți în sfințenie și speranță! ■

**O BISERICĂ
DINAMICĂ
AUREL
NEAȚU**

**BISERICA POATE
PĂREA CĂ ESTE
PE PUNCTUL DE A
CĂDEA, DAR NU VA
CĂDEA. EA VA REZIS-
TA; PĂCĂTOȘII VOR
FI CERNUȚI, ȘI PLEA-
VA VA FI DESPĂRȚITĂ
DE GRÂU.**

Aurel Neațu, președinte, Uniunea de Conferințe

CENTRUL DE SĂNĂTATE CODLEA, LA ÎNCEPUT DE DRUM

Bine ați venit la bucuria noastră! Cu aceste cuvinte au fost întâmpinați oaspeții Centrului de Sănătate Codlea, la ceremonia de inaugurare a acestuia. Proiectul, inițiat și finanțat prin intermediul Fundației umanitare „Apa Iordanului”, a fost demarat cu opt ani în urmă, fiind afiliat sistemului medical din cadrul Bisericii Adventiste.

Oaspeți de seamă au ținut să onoreze acest eveniment, oferindu-i o aură de sărbătoare, în ton cu razele unui soare nesperat de generos pentru o zi de toamnă.

„Nu pot decât să vă felicit”, a afirmat primarul municipiului Codlea, Paul-Mihai Cîmpeanu, prezent la manifestare, alături de administratorul public al municipiului, Ștefan Ciolan. „Ceea ce am văzut astăzi aici este doar lucrarea lui Dumnezeu prin dumneavoastră. Și mai cred cu tărie că viitorul se poate clădi doar cu oameni sănătoși, atât din punct de vedere fizic, cât și din punct de vedere spiritual.”

„Avem în acest centru un partener de nădejde, pentru a ajunge la bunăstarea pe care ne-o dorim cu toții la nivelul comunității în care trăim”, a menționat domnul Ciolan.

„Aș vrea să vă transmit o urare de casă nouă”, și-a început cuvântul pastorul Emil Jigău, trezorierul Biseri-

cii Adventiste din România, „prin cuvintele ucenicului iubit: «Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău» (3 Ioan 2). Conceptul biblic despre sănătate este unul holistic”, a mai adăugat el, „un concept care privește ființa umană în integralitatea ei.”

„Acest centru se alătură nestematelor sănătății existente deja la Herghelia, Podiș, Ivești, Dumbrava și Sălcuia, cu scopul de a contribui la îmbunătățirea sănătății tuturor celor interesați”, a precizat în alocuțiunea sa pastorul Tamási Károly, secretar executiv al Conferinței Transilvania de Sud. „Dorim să apreciem contribuția sponsorilor și a tuturor adventiștilor din această zonă, care s-au alăturat cu inimi deschise proiectului pe care-l inaugurăm astăzi”, a continuat dânsul.

Emoționantă a fost prezența celui mai vârstnic sponsor al centrului, venerabilul Ioan Rusu, din Bacău, care, la cei 101 ani împliniți cu două luni în urmă, și-a exprimat speranța că în curând vom ajunge cu toți în Împărăția cerească, acolo unde nu va mai fi nevoie de centre de sănătate.

Remus Bența, președintele ASI România, organizație implicată în peste două sute de proiecte ale bisericii: evangheliste, educaționale, sociale și medicale, a ținut

să amintească valorile moral-spirituale promovate de asociație, valori care nu pot fi cuantificate, dar care pun temelia sigură a oricărui proiect. „Dezvoltând parteneriate cu inițiatorii unor entități precum Centrul de sănătate Codlea”, a menționat el, „ne propunem de fapt să fim parteneri cu Dumnezeu în slujirea semenilor noștri”.

Vorbind despre rolul și rostul centrelor de sănătate în societatea actuală, doctorul Nicolae Dan, directorul Centrului de medicină life-style din Herghelia, a ținut să precizeze faptul că „ideea unui centru de sănătate nu a fost rezultatul deliberării unui comitet, ci a fost inspirată de Dumnezeu”. Este de remarcat prezența numeroasă a specialiștilor și responsabililor din domeniul medical, care au ținut să participe la acest eveniment prin care s-a oficializat sporirea zestrei bisericii cu încă o instituție de profil.

Momentul devoțional, prezentat de pastorul Aurel Neațu, președintele Bisericii Adventiste din România, a evidențiat rolul providențial al harului divin pe parcur-

sul unei vieți marcate adeseori de suferințe și a subliniat misiunea esențială a celor ce lucrează în sistemul medical adventist, aceea de a-i aduce pe oameni mai aproape de Marele nostru Medic, Isus Hristos. Rugăciunea de binecuvântare a constituit un nou prilej de mulțumire la adresa lui Dumnezeu, care ne-a onorat cu invitația de a participa la derularea ultimelor secvențe din minunatul Său plan de mântuire.

În finalul manifestării, un alt moment emoționant l-a constituit predarea de stafetă, între echipa de constructori, reprezentată de Daniel Vulvară, coordonatorul tehnic al lucrărilor, și echipa medicală, prin intermediul medicului coordonator Gabriela Popovici.

Întreaga manifestare a fost înnobilită de intervențiile muzicale de aleasă ținută interpretativă, cu care violonista Corina Spătariu, acompaniată la pian de profesoara Roberta Greavu au răsfătat întreaga asistență. ■

Dan Constantinescu, președintele Fundației umanitare „Apa Iordanului”

EXPERIENȚE BINECUVÂNTATE

Mă numesc George Aroiu și lucrez ca misionar în localitatea Curcani, județul Călărași, dar și în diferite proiecte din cadrul Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare: seminare educative și religioase desfășurate atât în format online, cât și fizic, în penitenciarele Găești-Dâmbovița și București-Rahova; vizite la foste persoane private de libertate; implementarea de programe de prevenție în școli; programe punctuale pentru persoanele private de libertate aflate în situații speciale etc. Din anul 2003 sunt implicat în astfel de proiecte ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și ale Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare.

În urmă cu 15 ani, pastorul Dorin Albu a organizat o întâlnire cu misionarii din cadrul Conferinței Muntenia. La acea întâlnire ne-a fost prezentată utilitatea lucrării misionare realizată în „echipe doi câte doi”. Atunci am luat hotărârea de a aplica această metodă. Pentru că îl cunoșteam și relaționam foarte bine cu misionarul laic Bîlbîie Constantin (Titel), am discutat cu dânsul și am format echipă misionară după modelul prezentat: să menținem legătura constant, să ne sfătuim, să ne împărtășim învățăturile din studiul biblic, să ne împărtășim experiențele cu Dumnezeu, să ne încurajăm, să ne rugăm unul pentru celălalt și să activăm împreună în proiectele misionare în care Dumnezeu ne trimite.

Așa se face că anul trecut fratele Titel a fost sunat de sora Paladi Viorica, din Vișeu-Maramureș, care, plângând, îl ruga să facem ceva pentru doi tineri (frați de corp) din Vișeu care au fost condamnați pe viață și se află în penitenciarul Arad. Din spusele dânzei, aceștia sunt din familie de adventiști, unul fusese botezat, dar se îndepărtase de Dumnezeu, iar al doilea nu era botezat.

După această discuție, fratele Titel mi-a împărtășit cazul și am hotărât să ne rugăm ca Dumnezeu să ne inspire ce putem face în vederea recuperării celor doi tineri. După perioada stabilită pentru rugăciune, l-am rugat pe dânsul să sune la penitenciarul respectiv. De acolo i s-a răspuns să trimită un mail cu solicitarea noastră. Pentru că dânsul nu avea mail și nici nu era familiarizat cu această formă de comunicare, i-am creat o adresă de e-mail și am trimis astfel cererea către directorul unității.

Contextul în care am scris noi pentru implicare în acest caz era unul destul de complex și provocator: băieții condamnați pe viață nu ne cunoșteau, erau recalcitranți și creaseră probleme atât unității penitenciare, cât și celorlalți deținuți, iar acum nu o mai primeau la vizită nici chiar pe mama lor.

Având făgăduința că „ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu”, ne-am rugat și, așa cum am cerut în e-mail, am fost chemați în audiență de către directorul penitenciarului Arad. Deși nu am putut

merge la data stabilită de acesta, au făcut o reprogramare în funcție de disponibilitatea noastră. În audiență a fost primit fratele Titel, iar eu am fost onorat să intru în „camera de audiență” a lui Dumnezeu. M-am rugat neîncetat și Dumnezeu a condus lucrurile într-un mod deosebit. Comandantul penitenciarului a fost uimit de lucrarea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu: „Așa ceva nu am întâlnit și nici nu am văzut de 15 ani de când lucrez ca director de penitenciar – un om ca dumneavoastră, la vârsta aceasta de 70 de ani, fără să aveți legătură cu acești deținuți, a venit de la peste 500 de km să ajute niște oameni pe care nu îi cunoaște. Cu ce vă pot sta la dispoziție?” Și chiar în acea zi a fost aprobată vizita la cei doi condamnați pe viață.

Deși la vizită a ieșit doar unul dintre aceștia și pe mine nu m-a primit, am stat mai departe în „camera de audiență” a lui Dumnezeu până ce fratele Titel a ieșit. Era destul de bulversat de starea de robie pe care a adus-o Satana asupra lui Ovidiu: părea debusolat, vorbea foarte puțin și se exprima extrem de greu. Ne-am rugat mai departe pentru Ioan și Ovidiu și le-am lăsat și câte o sută de lei pentru convorbiri telefonice.

La câteva zile, Ovidiu i-a scris fratelui Titel pentru a-i mulțumi de vizită și a ne informa că acum a făcut cerere pentru o nouă vizită, la care dorește să vin și eu. Deși aveam luptele mele, m-am rugat să-mi vorbească Dumnezeu și, printr-un vis, am primit confirmarea că trebuie să mergem din nou la ei. În vis, Domnul mi-a arătat că mergeam pe un drum de piatră. Deși am mers cu trenul și a doua oară, visul a fost împlinit „la literă”: din cauza deraierii unui alt tren, la ora 2 noaptea ne-au dat pe toți jos din tren și am continuat călătoria cu un autobuz prin câteva sate, pe un drum pietruit.

A urmat din nou o audiență la directorul penitenciarului Arad, care ne-a spus că cei doi frați s-au mai potolit, nu-i mai deranjează pe ceilalți 45 de condamnați pe viață. Când băieții ne-au spus că au primit doar 10% din banii dați de noi pentru telefon, am aflat că datorau 2.200 lei pentru că devastaseră camera de detenție și aceea sumă li s-a oprit din banii trimiși.

Fratele Titel Bilbiu a scos cuponul de pensie și a spus că plătește el și cu mine toată datoria. Impresionat, directorul a făcut recalcularea datoriei și a redus-o la jumătate. Când au auzit rudele băieților condamnați, au spus că noi am făcut destul, iar acum vor plăti dânsii datoria.

Fiindcă ne-am înțeles chemarea de „pescari de oameni”, i-am propus directorului de penitenciar să organizăm împreună un program special pentru toți condamnații pe viață din penitenciarul Arad.

Când am ieșit din audiență, fiindcă trebuia să ajungem la Timișoara pentru cazare, am fost îndemnat să întreb un oarecare domn

dacă merge cu mașina spre gara Arad, iar acea persoană mi-a răspuns că, dacă vrem, ne duce până la Timișoara. Și așa a și făcut. Dânsul mai adusesse la vizită la penitenciar pe cineva din Timișoara. Ajunși în Timișoara am fost cazați la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Speranța, iar la masa de prânz am fost chemați la Biserica Betania. Nu prea înțelegeam noi planul Domnului, dar când să plecăm, diaconul bisericii, (Adrian Năsui) care era cu cheile în mână, ne-a întrebat cine suntem și cu ce ocazie pe la Timișoara. După ce i-am povestit, acesta ne-a spus că este din Vișeu și că a copilărit cu cei doi condamnați pe viață și că vrea să contribuie la această lucrare. Domnul să fie laudat!

Și cu ajutorul acestor frați care au auzit de implicarea noastră, am reușit să facem de două ori program special pentru aproximativ 60 de condamnați pe viață din penitenciarul Arad, cărora le-am dus Biblii și cartea *Tragedia vecurilor*, iar Dumnezeu a purtat de grijă să le putem duce și ceva fructe și alimente.

La program au participat și angajații din mai multe departamente, după cum se vede în imagine, care au primit din partea noastră câte o Biblie.

Mulțumim domnului director, care ne-a oferit sprijinul dânsului, și fratelui Daniel Dumitriu, care a colaborat cu noi, pentru buna desfășurare a lucrării încredințate de Dumnezeu.

La acest moment, Tomoiagă Ioan Aurelian și Tomoiagă Marius Ovidiu au restabilit legătura de pace cu mama lor, o sună și au rugat-o să-i mai viziteze. Chiar luna aceasta, când scriu, mama lor i-a vizitat, iar fratele Ghiță, de la Socodor (Arad), a dorit să le ofere două pachete cu produse alimentare pentru aceștia. Dumnezeu Duhul Sfânt să lucreze pentru salvarea acestor suflete. Rugați-vă pentru această lucrare! Ne dorim ca în luna decembrie 2023 să putem face al treilea program pentru condamnații pe viață din penitenciarul Arad. ■

**EVANGHELIA
IREZISTIBILA
GEORGE
AROIU**

George Aroiu, misionar ASUP

ÎN CĂUTAREA IDENTITĂȚII

ÎN BIBLIE, NUMELE DESEMNEAZĂ CARACTERUL: „UN NUME BUN ESTE MAI DE DORIT DECÂT O BOGĂȚIE MARE”; „MAI MULT FACE UN NUME BUN DECÂT UNTDELEMNUL MIROSITOR”.

Cu ceva timp în urmă, am avut ocazia să asist la o discuție între doi soți, la scurt timp după ce trecuseră printr-o împrejurare neplăcută, mai precis li se furase o mică geantă în care-și păstrau actele, banii și alte obiecte de valoare. Înzestrat cu un oarecare simț practic, soțul reușise să rezolve mai toate problemele ce rezultaseră din acest incident: o programare la ambasadă pentru refacerea documentelor de călătorie, blocarea cardurilor ca să nu fie folosite de către răufăcători, apelarea la o cunoștință pentru a împrumuta o sumă de bani necesară continuării călătoriei.

Încercând să-și liniștească soția cu astfel de argumente palpabile, acesta a primit o replică la care nu se aștepta: „Da, i-a răspuns ea, dar eu mi-am pierdut identitatea. Dacă, până ajungem la consulat, mă întreabă cineva cum mă numesc, ce aș putea să-i spun ca să dovedesc cine sunt?”

Dincolo de răsfațul doamnei, discutabil de oportun în astfel de împrejurări, cuvintele ei mi-au relevat cel puțin două realități. Prima fiind aceea că identitatea este un aspect cât se poate de important al existenței. În același timp, se pare că identitatea este o problemă în primul rând personală și apoi de natură relațională. Altfel spus, înainte de a te prezenta, de a spune cine ești, trebuie să ai tu însuși certitudinea propriei identități.

Practica ne-a obișnuit cu o abordare a conceptului identitar bazată pe trei coordonate principale: numele, ascendența și cetățenia.

Trebuia să poarte un nume¹

Dintre acestea, numele pare a fi cel mai important reper, fie și pentru faptul că le poate include pe celelalte două. E drept că, în Europa, binomul prenume-nume – așa cum este el folosit în prezent – apare abia în secolul al XI-lea. Cu vreo trei secole înainte însă, istoria matematicii îl menționează pe Abu Ja'far Muhammad ibn Musa Al-Khwarizmi (tatăl lui Ja'far, Muhammad fiul lui Musa, din Khwarizmi), promotor al așa-numitelor „cifre arabe”, de numele căruia se leagă noțiunea de algoritm.

Scriptura ne arată că, în paralel cu creațiunea propriu-zisă, Dumnezeu a numit, sau a dat nu-

me, noilor entități: zi, noapte, cer, pământ, bărbat, femeie, transferându-i apoi omului această prerogativă: „Și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele” (Geneza 2:19).

În Biblie, numele unei persoane desemnează adesea caracterul ei: „Iacov, fiul lui Zebedei, și Ioan, fratele lui Iacov, cărora le-a pus numele Boanergheș, care, tâlmăcit, înseamnă: „Fiii tunetului” (Marcu 3:17). De unde și cugetările înțeleptului Solomon: „Un nume bun este mai de dorit decât o bogăție mare” (Proverbele 22:1). „Mai mult face un nume bun decât untdelemnul miroșitor” (Eclesiastul 7:1).

În limba ebraică există chiar o asemănare de sunete între cuvintele „nume” – *shem*, și „untdelemn” sau „parfum” – *shemen*.

Este limpede că dreptul de a da nume, sau de a-l schimba, aparține – de regulă – părinților sau autorităților civile și religioase: „Și împăratul Babilonului a pus împărat, în locul lui Ioiachin, pe unchiul său Matania, căruia i-a schimbat numele în Zedechia” (2 Împărați 24:17). „Căpetenia femeilor dregători le-a pus însă alte nume, și anume: lui Daniel i-a pus numele Belțșatar; lui Hanania, Șadrac; lui Mișael, Meșac și lui Azaria, Abed-Ne-go” (Daniel 1:7). Noile nume pe care le-au primit tinerii evrei semnificau adoptarea lor la cultura și religia babiloniană.

„David a mângâiat pe nevasta sa Bat-Șeba și a intrat la ea și s-a culcat cu ea. Ea a născut un fiu, pe care l-a numit Solomon și care a fost iubit de Domnul. El l-a încredințat în mâinile prorocului Natan, și Natan i-a pus numele Iedidia, pentru Domnul” (2 Samuel 12:24,25). Avraam, Iacov, Ioan Botezătorul, Petru au primit și ei nume schimbate din partea celei mai înalte autorități a universului – autoritatea divină.

În vechime, un nume nou era dat – sau luat, după caz – și pentru a comemora un eveniment de importanță mai mare: „Atunci neamurile vor vedea mântuirea ta, și toți împărații, slava ta; și-ți vor pune un nume nou pe care-l va hotărî gura Domnului” (Isaia 62:2). Sau, în Noul Testament: „Pentru întâia dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini în Antiohia” (Faptele 11:26).

La fel ca și în zilele noastre, familia era de sorginte masculină: „I-au trecut în cărțile care

¹ Titlul unei poezii de Marin Sorescu.

cuprindeau spița neamului, după familiile lor, după casele părinților lor, numărând pe cap numele bărbaților de la vârsta de douăzeci de ani în sus” (Numeri 1:18).

Chiar dacă, la fel ca în prezent, întâlnim unele excepții: „Și dintre preoți: fiii lui Hobaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Barzilai, care luase de nevastă pe una din fetele lui Barzilai, Galaaditul, și a fost numit cu numele lor” (Neemia 7:63).

Așa cum rezultă din context, rolul numelui este esențial în identificarea individuală a persoanei: „Acum, așa vorbește Domnul care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele! «Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu»” (Isaia 43:1). Sau: „Portarul îi deschide și oile aud glasul lui; el își cheamă oile pe nume și le scoate din staul” (Ioan 10:3).

Și asta contribuie la înțelegerea faptului că experiența mântuirii este individuală: „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: «Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește»” (Apocalipsa 2:17).

Potrivit comentariilor biblice, un nume nou indică un caracter nou. Cel nou nu este modelat după cel vechi, ci îl înlocuiește și este deosebit față de el. Aici creștinului îi este făgăduit un nume nou, adică un caracter nou și diferit, modelat după cel al lui Dumnezeu.

Experiența renașterii spirituale, a transformării caracterului, poate fi înțeleasă numai prin experiență personală. Încercările de a explica această experiență unui om care n-a fost el însuși născut din nou nu pot oferi un tablou adevărat sau complet al ei: „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui” (Apocalipsa 3:5).

Cine are părinți...¹

Ascendența (părinții) subliniază apartenența la o entitate familială bine determinată și completează coordonatele identității. Este vorba despre o mențiune pe care o găsim în pașaport, în cartea de identitate, în alte documente și declarații. Majoritatea dintre noi cunoaștem probabil gluma cu ardeleanul care-și chestionează interlocutorul privind locul de proveniență și, după ce află că acesta este născut în Africa, mai precis în Togo,

continuă cu întrebarea „Bine-bine, dar din Togo al cui ești dumneata?”

Dincolo de tonul amuzant al istorisirii, putem sesiza o filiație a ideii de ascendență care merge până în timpurile biblice. Cu ocazia primului recensământ al poporului Israel, ni se spune că „i-au trecut în cărțile care cuprindeau spița neamului, după familiile lor, după casele părinților lor” (Numeri 1:18).

Apartenența la o entitate familială sau tribală genera atât o serie de drepturi, precum cel de moștenire, cât și unele obligații, unele dintre acestea fiind prevăzute chiar în Decalog: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău” (Numeri 1:18).

Deseori, menționarea ascendenței se referea la o entitate privilegiată, cunoscută sub numele de „poporul ales” (de Dumnezeu). „Îngerul care m-a izbăvit de orice rău să binecuvânteze pe copiii aceștia! Ei să poarte numele meu și numele părinților mei, Avraam și Isaac, și să se înmulțească foarte mult în mijlocul țării!” (Geneza 48:16).

Prin aceasta, spun comentariile biblice, era de înțeles ca Efraim și Manase să fie considerați ca fii ai lui Iacov. Astfel, ei aveau să devină într-un sens special primitorii binecuvântărilor făgăduite lui Avraam, Isaac și Iacov.

Mai mult, motivul pentru care Matei și-a început evanghelia în felul în care a făcut-o este că, înainte de toate, el voia să stabilească identitatea lui Isus ca Mesia. Întrucât Mesia urma să fie „sămânța lui Avraam”, părintele națiunii iudaice, și să vină pe linia genealogică a lui David.

În general, stingerea descendenței era un semn al deteriorării identității, fiind considerată ca un blestem, sau ca o pedeapsă: „Iată ce a poruncit însă Domnul împotriva ta, Asur: «Nu vei mai avea urmași care să-ți poarte numele»” (Naim 1:14).

Textul din Decalog referitor la degradarea urmașilor celui vinovat merită, de asemenea, un comentariu: „Căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii, până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc” (Exodul 20:5). Și asta, pentru că aici nu e vorba de vreo răzbunare, fie ea chiar de natură divină, ci de faptul că descendenții își încep viața în condițiile handicapului păcatului fizic și moral și recoltează roadele

SEMNL APARTENENȚEI DAN CONSTANTINESCU

„UN NUME NOU” –
APARTENENȚA LA CEA MAI
NOBILĂ FAMILIE ÎN CALITATE
DE COPII AI LUI DUMNEZEU,
CU TOATE DREPTURILE AFE-
RENTE ACESTEI FILIAȚII.

¹ Versul de început al poeziei *Repetabila povară*, de Adrian Păunescu.

seminței semănată de părinții lor. Mai mult, cercetările științifice au arătat că tarele ereditare se atenuează până la dispariție după trei-patru generații.

O altă confuzie care a persistat mult timp în poporul Israel a fost aceea dintre misiunea divină la care a fost chemat și o pretinsă meritocrație: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău, și Domnul Dumnezeuul tău te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului” (Deuteronomul 14:2).

Prezența lui Tamar, Rahav, Rut, Bat-Şeba¹ printru ascendenții lui Isus ne confirmă încă o dată faptul că binecuvântările spirituale nu sunt moștenite prin descendența naturală: „Și, măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam, ci este scris: «În Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta numele»” (Romani 9:7).

Practic, alegerea finală este decisivă și ea aparține omului. Avem în vedere în acest sens dihotomia consemnată în Scriptură dintre *fiii lui Dumnezeu și fetele oamenilor*. Voința divină, nu în sens de predestinare, este însă cu totul diferită și îmbietoare: „Ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale. [...] În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voii Sale” (Efeseni 1:5,11). „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

Cetățenia noastră este în ceruri²

Cetățenia nu reprezintă altceva decât apartenența legală a unei persoane fizice la un stat. De regulă, ea este o consecință a ascendenței, dar, așa cum ne ilustrează textele biblice, este în egală măsură supusă liberului-arbitru: „Apoi, Cain a ieșit din Fața Domnului și a locuit în țara Nod, la răsărit de Eden” (Geneza 4:16). Nici măcar Divinitatea nu trece peste voința omului, mulțumindu-Se cu rolul de ofertant: „Domnul zisese lui Avram: «Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta»” (Geneza 12:1).

Mai mult, caracterul profund al relației lui Avraam cu Dumnezeu rezultă din faptul că ascultarea de recomandarea divină se realizează când patriarhul primește doar făgăduința unei cetățenii viitoare: „În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: «Seminței tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat»” (Geneza 15:18).

La fel se întâmplă și în cazul lui Isaac: „Locuiește ca străin în țara aceasta. Eu voi fi cu tine și te voi binecuvân-

ta, căci toate ținuturile acestea ți le voi da ție și seminței tale și voi ține jurământul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam” (Geneza 26:3).

Similitudinea lingvistică ne arată că, inițial, termenul de cetățean îl desemna pe locuitorul unei cetăți sau al unui oraș. La vremea respectivă, organizarea statală avea ca fundament existența unor aglomerări urbane ce se aflau de cele mai multe ori în cadrul unor cetăți întărite³: „Eu sunt iudeu”, a spus Pavel, „din Tarsul din Cilicia, cetățean al unei cetăți nu fără însemnătate” (Faptele 21:39).

Termenul este conservat și în contextul existenței marilor imperii: „La auzul acestor cuvinte, sutașul s-a dus să dea de știre căpitanului și a zis: «Ce ai de gând să faci? Omul acesta este cetățean roman»” (Faptele 22:26).

Textul Scripturii pune în evidență faptul că, din punct de vedere spiritual, la fel ca și patriarhii din vechime, creștinul este un apatrid: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea” (Ioan 15:19).

Este un alt mod de a spune că, prin credință, suntem chemați să repetăm experiența lui Avraam: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2:19). Sau, potrivit altui verset care dă numele acestui paragraf, „cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos”.

* * *

Dincolo de încercările omenești de a se raporta la o anume identitate sau chiar de a-și făuri una nouă, mai agreabilă, în condițiile în care practici precum furtul de identitate conduc la pervertirea acestei noțiuni, textul biblic ne oferă un proiect identitar net superior din toate privințele: *un nume nou* înscris în *cartea vieții*, apartenența la cea mai nobilă familie în calitate de *copii ai lui Dumnezeu*, cu toate drepturile aferente acestei filiații – inclusiv cel de moștenitor – și, mai ales, o cetățenie legată de *o patrie mai bună, adică o patrie cerească*.

Și toate acestea pentru că, așa cum relevă Scriptura, „lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeuul lor, căci le-a pregătit o cetate” (Evrei 11:16). ■

Dan Constantinescu, doctor în economie, licențiat în teologie

¹ Chiar dacă excludem unele tare morale sau, în cazul lui Rut, proveniența dintr-un neam păgân, nu trebuie omis faptul că, în cultura epocii, femeile constituiau o categorie desconsiderată.

² Filipeni 3:20.

³ Vezi și conceptul de oraș-stat.

POPAS ÎN VREME

ÎNȚĂLNIREA ASOCIAȚIEI ADVENTISTE A PASTORILOR PENSIONARI 18-21 AUGUST 2023, STUPINI

În tumultul evenimentelor din ultimii ani – pandemie, războaie ca și alte lucruri din jurul nostru –, s-au rărit și ocaziile de reafirmare a crezului de-o viață al celor care au lucrat la temelia a ceea ce este astăzi Biserica Adventistă din România și nu numai... Luna august a acestui an a fost prilejul de a reîncepe întâlnirile, care se vor cel puțin anuale, ale Asociației Adventiste a Pastorilor Pensionari din România.

Era ziua de vineri, 18 august, la Stupini, Brașov, la sediul refăcut al vechii Școli Misionare. Nu am fost cu toții. Unii nu au putut veni din motive geografice sau medicale, alții nu au mai ajuns pentru că „deja au plecat”.

Programul întâlnirii urma să fie unul scurt. După bucuria reîntâlnirii și a luării mesei de prânz împreună, s-a trecut la activitățile administrative de reorganizare a asociației și la discuții privind propuneri, sugestii și mărturii cu privire la nevoia de statornicie și credincioșie în vremurile pe care le trăim. Pregătirile pentru Sabatul care urma au generat o atmosferă previzibilă a unui eveniment spiritual așteptat și emoționant. Un grup de frați și surori, care nu au ținut cont de „trecerea timpului”, au pregătit ad-hoc un cor care să răspundă nevoilor muzicale ale întâlnirii, alături de alte puncte instrumentale și vocale.

La serviciul divin de vineri seara, prezența și mesajul fratelui Aurel Neațu, președintele Uniunii Române, au dat tonul unei vigilențe și statornicii spirituale și morale într-o lume condamnată să trăiască o normalitate anormală. Este importantă cunoașterea personală și temeinică a drumului pe care mergem, pentru a nu fi amăgiți de indicatoarele false, de glasurile multimei și contrafacerea evenimentelor prezise, astfel încât să ne pierdem obiectivul pentru care am lucrat, pentru care trăim și al cărui deznodământ îl așteptăm. Evenimentele din familia lui Avraam, Isaac și Iacov, în profunzimea înțelegerii lor, cu consecințe până astăzi, au fost o argumentație a subiectului prezentat.

Bucuria părtășiei a continuat și dimineața, când la momentele devoționale, fratele Ioan Câmpian, a prezentat câteva adevăruri legate de sanctuar, care alături de

Spiritul Profetic, este o doctrină considerată fără nicio relevanță în lumea creștină de azi. Nu putem trece cu vederea importanța doctrinei sanctuarului, în care, oriunde privești, sunt descoperite harul și iubirea mântuitoare a lui Isus, dovedite mai târziu în jertfa de pe Golgota.

Școala de Sabat ne-a chemat să ne revedem viața, în ce fel este sau nu modelată de Hristos și iubirea Sa. În cadrul serviciului divin, fratele Emilian Niculescu a căutat ca, prin exemple biblice, să prezinte trei forme ale tăriei prin care lucrează Dumnezeu: fizică, intelectuală și morală. Exemplele personajelor biblice menționate au culminat cu Moise, înmormântat de Dumnezeu, mai târziu înviat și răsplătit într-un mod uluitor pentru cel care avea pretenții asupra trupului acestuia.

Întâlnirea de după-amiază a fost desertul închinării din Sabat. Imnurile cântate cu toții, corul și punctele instrumentale au împodobit experiențele pe care le-au pregătit și au început să le spună cu entuziasm cei care le-au trăit și care au recunoscut în acestea intervenția și puterea lui Dumnezeu. Unii doar le-au început, alții nici măcar atât, pentru că, pierduți în derularea evenimentelor descrise, am uitat de trecerea timpului și, astfel, după mai multe ceasuri, ultima parte a programului a rămas să fie prezentată la următoarea întâlnire, așteptată pentru 2024. Unele dintre experiențe, amintiri, bucurii, evenimente au fost împărtășite și după masa de seară, până târziu în întunericul adânc al nopții.

Dimineața, după gustarea de la micul-dejun, au urmat saluturile de rămas-bun cu speranța reîntâlnirii, sperăm tot aici, potrivit planului și iubirii lui Dumnezeu. Poate că, privind în urmă la bunătatea și iubirea lui Dumnezeu față de noi, nu putem spune altceva decât cele spuse de Iacov în rugăciunea sa dinaintea binecuvântării: „Eu sunt prea mic pentru toate îndurărilor și pentru toată credincioșia pe care ai arătat-o față de robul Tău; căci am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu și iată că acum fac două tabere” (Geneza 32:10). ■

Iosif Suciu, pastor pensionar

„VREAU LA ȘCOALĂ!” – FEREAȘTRĂ SPRE VIITOR PENTRU 510 COPII DEFAVORIZAȚI

Educația este un proces continuu de învățare și cultivare a noilor cunoștințe, abilități și valori. Aceasta are rolul de a aduce schimbări pozitive în viața și comportamentul uman, facilitând dezvoltarea unor calități umane și explorarea de noi orizonturi cognitive.

Educația deschide o multitudine de ferestre către lume, pentru ca fiecare copil să se bucure de oportunități și să-și desăvârșească progresul profesional și personal.

Încă de la creațiune, prin porunca pe care Dumnezeu a dat-o primilor noștri părinți: „Creșteți...” (Geneza 1:28), descoperim intenția și planul lui Dumnezeu pentru ființele create. Este dorința Creatorului ca fiecare dintre noi să ne dezvoltăm și să acumulăm cunoștințe care ne vor ajuta să devenim tot mai asemănători cu Modelul divin. Indiferent de vârstă, există întotdeauna noi culmi ale cunoașterii de cucerit, noi domenii de explorat și noi orizonturi ce așteaptă să fie descoperite.

Recunoscând faptul că educația este parte integrantă a oricărui efort de dezvoltare și că accesul la educație înseamnă stoparea ciclului sărăciei, ADRA România desfășoară proiecte prin care susține procesul educațional, promovând totodată și egalitatea de șanse. Proiectul „Vreau la școală!” este modalitatea practică prin care ADRA România deschide ferestre spre viitor copiilor beneficiari, pe ai căror umeri apasă povara sărăciei și a lipsurilor. Mulți dintre ei, deși provin din familii vulnerabile, au încă puterea să zâmbească și să viseze, iar lucrul acesta ne determină să luptăm pentru ei. Fiecare interacțiune cu acești copii ne întărește convingerea că ceea ce spune Scriptura este adevărat: „Este mai fericit să dai decât să primești” (Faptele 20:35). Nimic din lumea aceasta nu poate înlocui sentimentul de împlinire pe care îl ai atunci când citești bucuria din ochii lor și recunoștința exprimată printr-o îmbrățișare sinceră.

În cadrul proiectului „Vreau la școală!”, oferim copiilor beneficiari alimente de bază (pe durata anului școlar), iar periodic, kituri de igienă, rechizite și uneori îmbrăcăminte sau încălțăminte, în funcție de nevoile identificate și de resursele disponibile.

Prin proiectul „Vreau la școală!”, ADRA România luptă împotriva abandonului școlar prematur, încercând să ajute la depășirea a două praguri dificile pe care copiii le întâmpină: intrarea în gimnaziu și intrarea în liceu. Beneficiarii ADRA sunt identificați prin intermediul parteneriatelor cu primăriile locale și prin colaborarea strânsă a voluntarilor locali ADRA cu directorii unităților de învățământ din zonă.

Obiectivele specifice ale acestui proiect sunt:

- Consilierea și susținerea materială a familiilor defavorizate în vederea motivării copiilor pentru participarea la procesul de educație.
- Optimizarea permanentă a motivației pentru învățare a elevilor, precum și dezvoltarea stimei de sine.
- Sprijinirea copiilor în activitatea instructiv-educativă și oferirea suportului pentru depășirea anumitor dificultăți sau blocaje în activitatea de învățare.
- Dezvoltarea parteneriatelor dintre organizații non-guvernamentale, instituții ale statului și companii, în vederea implementării de proiecte care contribuie la reducerea ratei abandonului școlar.

„Abandonul școlar rămâne o provocare în societatea românească și mă bucur că ADRA România a ales și anul acesta să investească în educație. Pentru anul școlar 2023–2024, ne-am propus să aducem bucurie, speranță și perspectiva unui viitor mai bun pentru 510 copii din toate zonele țării. Proiectul „Vreau la școală!” este un proiect care ne solicită mult din punct de vedere financiar, ca organizație, dar rămâne modalitatea practică prin care ADRA România

luptă pentru o Românie educată. Pornim cu emoții, dar și cu încredere și entuziasm în acest nou an școlar, fiind convinși că Dumnezeu ne va ajuta să facem față tuturor provocărilor care țin de implementarea acestui proiect. Mulțumim din suflet tuturor celor care sunt alături de noi și susțin acest proiect. Mulțumim sponsorilor pentru resursele financiare oferite, mulțumim voluntarilor pentru timpul investit și mulțumim tuturor colaboratorilor pentru sprijin și încrederea oferită. Copiii le dorim sănătate, înțelepciune și mult succes în noul an școlar”, a declarat Gabriela Istrate, manager proiect ADRA România.

În anul școlar 2023–2024, pe plan național, 510 elevi din Banat, Bucovina, Crișana, Dobrogea, Maramureș, Moldova, Muntenia, Oltenia și Transilvania sunt susținuți de zeci de sponsori și voluntari, în cadrul proiectului „Vreau la școală!”.

„Vreau la școală” este strigătul ce clocotește în inimile multor copii care au înțeles că singura lor șansă pentru un viitor mai bun este doar educația! „Vreau la școală” este dorința copiilor maturizați prea devreme, din cauza lipsurilor și greutăților cu care se confruntă! „Vreau la școală” este proiectul prin care ADRA România oferă soluții concrete la problema abandonului școlar.

Cei care doresc să se alăture echipei ADRA România în proiectul „Vreau la școală!” și să se implice o pot face prin:

- voluntariat
- donații materiale (în special rechizite școlare, produse alimentare și de igienă, dar și îmbrăcăminte)
- donații financiare în conturile ADRA sau donând chiar acum direct pe site-ul adra.ro/doneaza, pentru proiectul „Vreau la școală!”, sau donând chiar acum 2 Euro prin SMS la numărul 8845 cu textul „ADRA”.

Începând cu anul 1990, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România se implică în special în proiecte de dezvoltare de care beneficiază întreaga populație. Conducându-se în proiectele asumate după mottoul „Dreptate. Compasiune. Dragoste.”, ADRA România aduce bucurie și speranță în viețile beneficiarilor prin promovarea unui viitor mai bun, a valorilor și a demnității umane. Furnizor de servicii sociale acreditat, ADRA România face parte din rețeaua ADRA Internațional, organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, una dintre cele mai răspândite organizații nonguvernamentale din lume, fiind activă în peste 118 de țări și conducându-se după o filozofie care îmbină compasiunea cu spiritul practic, adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios, cu scopul de a sluji umanității astfel încât toți să conviețuiască așa cum Dumnezeu a plănuț. ■

ADRA România

ALBUMUL DE FAMILIE AL LUI ISUS

„Sângele albastru” care a pătat blazonul

În ultima vreme, sângele nu mai are mare valoare. Nici „sângele albastru” nu mai este ce a fost odată. Istoria este dezonorată de regi și regine, de prinți și prințese care au „pătat” blazonul regal. Culoarea preferată a regilor era albastru. Regii purtau haine și blazoane albastre. De aici se spune că aristocraților le curge sânge albastru prin vene. Cardinalii de la Roma purtau veșminte de culoare roșie. De aceea avem roșu-cardinal, iar poporul (vulgul) era înveșmântat în verde. În felul acesta s-a împământenit expresia „vestoanele verzi”.

Printi și prințese care au pătat blazonul regal

Genograma familiei regale daneze a fost pătată. Cristian al VII-lea devine rege la 17 ani, vârstă la care se îmbolnăvește de schizofrenie. Soția lui, regina Carolina Matilda, abandonează patul conjugal în favoarea medicului curții regale, un mare iluminist. Medicul uzurpă puterea devenind rege. În postura de rege, face câteva reforme semnificative. Cei doi regi-uzurpatori sunt arestați la un bal mascat în 1772. Medicul devenit rege este executat, în timp ce regina este exilată împreună cu cei doi copii în Germania, la fratele ei, George al III-lea. În arborele regal danez, în dreptul lor apar un pătrățel și un cerc. Sub cele două figuri geometrice sunt trecute numele fiecăruia, însă chipul lor lipsește cu desăvârșire, spre deosebire de al altor nume cu sonoritate regală, danezi cu chip distins.

Dacă ar fi să ne gândim la exemple nedemne din familia britanică, cel mai recent este cel al prințului Henry. Iubirea pentru consoarta inimii a fost mai mare decât cea pentru coroana britanică. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care a pierdut moștenirea princiară. Nu este deloc ușor să fii prinț sau prințesă, darămite rege sau regină. Toți ochii sunt pironiți asupra ta.

Micșorând cercurile concentrice mai mult, și în familia regală românească au avut loc astfel de „cutremure” dezmoștenitoare. Prințul Paul, un nepot îndepărtat, cercetat pentru spălare de bani, a fost dezmoștenit. Irina Walker, fiica regelui Mihai, și-a pierdut titlul regal în 2013 din cauza implicării în luptele ilegale cu cocoși. Nepotul Nicolae a fost dezmoștenit în 2015 din cauza unor zvonuri privind un copil ilegitim. Regele Mihai

și-a lăsat fără titluri trei dintre cele cinci fiice, fiind caracterizat de o rigurozitate morală ieșită din comun. Merită toată aprecierea noastră. Nu poate fi acuzat de nepotism. În societate, în biserică și oriunde trebuie să ne tratăm corect aproapele, fie el și ruda noastră. De multe ori este adevărat că maioul este mai aproape de piele decât cămașa. Suntem egali, dar unii sunt mai egali decât alții – *primus inter pares*: „primul între egali”.

Albumul de familie al Mântuitorului

În ce lumină prezintă Scriptura greșelile noastre? Blazonul Regelui regilor a fost pătat de nenumărate ori. În genograma din Matei 1 apar mai multe nume negativ sonore. Sunt câteva femei care ar trebui să fie înfățișate grafic cu un cerc gol negru, sub care să apară numele, dar fără chip. De asemenea, sunt mai mulți bărbați care merită gravați cu un pătrat negru fără chip. Îi idealizăm pe cei care nu mai sunt printre noi. Uneori le atribuim calități excepționale, deși nu este cazul. Îi absolutizăm pe înaintașii noștri care ne-au conturat identitatea. Dar și ei au fost oameni cum suntem și noi. Unii dintre ei au greșit grosolan, însă s-au îndreptat exemplar și ne-au rămas ca o pildă pe paginile Scripturii.

Rahav este pomenită pe paginile Scripturii de cinci ori cu numele ei. De alte patru ori numele ei este dublat de ceea ce fusese viața ei până la momentul întâlnirii cu iscoadele evreiești – „curva Rahav”. Există vreo etichetă mai potrivită decât aceasta? Cu toate că în fiecare familie extinsă există astfel de „renume”, Rahav ar fi printre ultimele persoane pe care le-am alege să ne reprezinte. Cu

ȘI EI AU FOST
OAMENI CA ȘI
NOI. UNII DINTRE
EI AU GREȘIT
GROSOLAN, ÎNSĂ
S-AU ÎNDREPTAT
EXEMPLAR ȘI
NE-AU RĂMAS CA
O PILDĂ PE PAGI-
NILE SCRIPTURII.

toate acestea, harul lui Dumnezeu le oferă șanse unor astfel de persoane: „Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrățiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință” (Evrei 11:31).

În spîta de neam a Domnului Isus apare un alt nume „sonor”, Tamar. Scriptura nu trece cu vederea momentul în care socrul ei, Iuda, se culcă cu ea (Geneza 38). Cine ar aminti de o astfel de *persona non-grata* când deschide albumul de familie?

Împăratul David este pomenit de două ori cu acest titlu în Matei 1:6. „Omul după inima lui Dumnezeu” (1 Samuel 2:35; Faptele 13:22) nu s-a purtat întotdeauna în consonanță cu această recomandare divină. Dacă comparăm comportamentul său cu cel al lui Urie, cel din urmă pare mai după inima lui Dumnezeu decât împăratul David: „Urie a zis lui David: «Chivotul și Israel și Iuda locuiesc în corturi, domnul meu Ioab și slujitorii domnului meu sunt în câmp, și eu să intru în casă să mănânc și să beau și să mă culc cu nevasta mea!? Viu ești tu și viu este sufletul meu, că nu voi face lucrul acesta»” (2 Samuel 11:11). În șirul arborelui genealogic al lui Isus apare și văduva lui Urie, din care se naște Solomon. Scriptura nu zice „nevasta sa”, ci „văduva lui Urie”. În ochii lui Dumnezeu, Bat-Șeba va rămâne nevasta și văduva lui Urie pentru totdeauna.

Cine ar avea curajul să-l amintească pe Ro-boam, un rege fără minte, care rupe împărăția tatălui său Solomon din cauză că ascultă de niște tineri derbedei, în loc să se consulte cu sfinții cu experiență ai tatălui său? Dar să deschidă albumul de familie și să-l amintească pe nume pe Manase: „Dar Manase a fost pricina că Iuda și locuitorii Ierusalimului s-au rătăcit și au făcut rău mai mult decât neamurile pe care le nimicește Domnul dinaintea copiilor lui Israel” (2 Cronici 33:9; 2 Împărați 21:1-7). Ce să mai vorbim despre Amon, care continuă șirul decadenței morale: „Amon avea douăzeci și doi de ani când a ajuns

împărat și a domnit doi ani la Ierusalim. El a făcut ce este rău înaintea Domnului, cum făcuse tatăl său, Manase. A adus jertfe tuturor chipurilor cioplite pe care le făcuse tatăl său, Manase, și le-a slujit. Și nu s-a smerit înaintea Domnului cum se smerise tatăl său, Manase, căci Amon s-a făcut din ce în ce mai vinovat” (2 Cronici 33:21-23).

Care a fost scopul amintirii acestor nume infame ca o interfață a albumului de familie al lui Isus? Toate aceste nume scot în evidență iubirea lui Dumnezeu și este corect să fie așa, pentru că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8). Ați alege ca interfețe ale (re) numelui personal astfel de nume? „Lui nu-i este rușine să-i numească frați” (Evrei 2:11).

Istoria imnului „Așa cum sunt”

Se spune că un mare predicator pe nume Caesar Milan a fost invitat la o petrecere dată la Londra de o familie foarte influentă, în timpul căreia urmau să cânte câțiva cântăreți renumiți ai vremii. Printre aceștia, a fost și o cântăreață care a încântat audiența cu talentul ei. Când a terminat de cântat, a fost înconjurată de o mulțime de oameni, dornici să o laude pentru calitățile glasului ei, mulțime prin care tânărul predicator și-a făcut cu greu drum. Când a ajuns la ea, i-a spus: „Tânăra doamnă, ascultându-te mă gândeam ce mult ar avea de câștigat cauza lui Hristos dacă I-ai dedica Lui talentul dumitale. Dar dumneata ești la fel de păcătoasă ca cel mai înrăit bețiv de pe stradă și ca orice prostituată care-și vinde trupul pentru bani. Totuși, sunt fericit să-ți spun că sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, te va curăți de orice păcat dacă vei veni la El.” Ea s-a întors către tânărul predicator și i-a replicat cu înfumurare și siguranță de sine: „Domnule, mă jigniți”, și s-a îndepărtat. El a strigat după ea: „Doamnă, nu am avut nicio intenție să vă jignesc, dar mă rog ca Duhul Domnului să vă vorbească și să vă convingă de păcat.” Tânăra cântăreață s-a dus acasă și în acea noapte n-a putut să doarmă deloc. La ora 2 dimineața, ea a îngenuncheat și s-a rugat Domnului, acceptându-L pe Hristos ca Mântuitor al ei. Și apoi, aceasă tânără, pe nume Charlotte Elliott, s-a așezat la masa de scris și a scris cuvintele cunoscutului imn creștin „Așa cum sunt, la Tine vin”. ■

**DRAGOSTEA
TRANSFORMATOARE
DANIEL
NIȚULESCU**

**TOATE ACESTE NUME BIBLICE
SCOT ÎN EVIDENȚĂ IUBIREA
LUI DUMNEZEU ȘI ESTE CO-
RECT SĂ FIE AȘA PENTRU CĂ
„DUMNEZEU ESTE DRAGOSTE”.**

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, pastor în Conferința Muntenia

CÂND FORȚA DEVINE PUTERE

După ce tot Egiptul suferă nouă plăgi, după ce evreii sunt protejați special la cea de-a zecea – sânge, sacrificiu, miel înjunghiat, stâlpii ușii unși (Exodul 12:7) – după ce pleacă ei bogați din Egipt (Exodul 12:35,36), după ce traversează Marea Roșie și cântă cântări de laudă într-un extaz religios condus de prorocița Maria, poporul Israel ajunge la Meriba.

Uită rapid cum șefa organizației de femei, dirijoare și totodată organizatoare de eveniment, le pusese pe surorile soprane să îi cânte linia canonică a realizării exodului, iar pe tenorii și bașii evrei să răspundă melodic propoziției solistelor. Fericirea colectivă dată de ideea ca sunt liberi se risipește rapid, căci evreii descoperă o altă realitate.

De la ideea „ce bine că suntem liberi” se trece la o altă etapă: *Oare o să ne descurcăm în tot acest drum? Vom avea noi cele de trebuință?* E bună libertatea, dar, fără nevoile de bază asigurate, e oare satisfăcătoare? Meriba scoate la suprafață aceste frământări.

Cântirile începute în pustia Sin se amplifică. Intervenția divină rapidă, deși acoperise totul cu prepelețele care umpluseră tabăra (Exodul 16:1-3,12,13), nu le stinsese. Rămân de notat acolo, la Sin, primele nemulțumiri: murmure liniștite și nerevoluționare. Picurii de ploaie începuseră însă să cadă, iar criza nu părea că va mai întârzia. Și urmează Refidim.

„Poporul n-a găsit apă de băut. Atunci, poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: «Dă-ne apă să bem!» Moise le-a răspuns: «Pentru ce căutați ceartă cu mine? Pentru ce ispițiți pe Domnul?»» (Exodul 17:1,2).

E momentul când se trece de la cârtire la ceartă. Oamenii se dezinhibă și își expun deschis gândurile despre Dumnezeu. *Acesta ar putea să fie ceva special, că are ceva puteri, dar nu există o certitudine că ajutorul e fără de sfârșit. Dumnezeu ne-a ajutat până la ieșirea din Egipt, dar ce garanții avem că va fi tot așa de acum înainte?* Iar adevăratele probleme, crizele serioase iau amploare. Mâncare, apă. La Masa venise momentul unei noi experiențe nemaiîntâlnite, necunoscute, căci lipsa de apă devine dramatică.

Și încep să-i ceară socoteală lui Moise. Temerile lor se verbalizează, capătă formă. *Ne scoți din Egipt și ajungem aici, în deșert, unde ne bate soarele în cap și nu e apă; care e afacerea?* par ei să întrebe. În plus, apar „filozofii”, pătura aceea deșteaptă, școlarizată, de care are parte orice națiune, care comentează bigot: „Până acum Dumnezeu a fost mulțumitor cu noi, dar pare că totul s-a sfârșit.” Uita-seră acordurile cântării biruinței, nu-și mai amintesc cântecul victoriei lor și privesc doar prezentul imediat: fără mâncare ieri, fără apă azi. Iar criza începută în mintea lor se amplifică.

Întrebarea venită cu această ocazie din spațiul public este una serioasă: „Este Dumnezeu cu noi, o fi fost Dumnezeu cu noi?” *Chiar ne-a ajutat sau a fost o întâmplare? Oare Dumnezeu este de partea noastră? Are capacitățile necesare, puterea cuvenită ca să ne scoată din problemele astea? Dimineața primim niște mană, carne nu vedem, aceeași masă permanent! Iar acum și probleme cu apa. Este Dumnezeu cu noi într-o țară atât de aridă?*

În realitate, evreii de la Meriba văd totul prin prisma puterii. *Are putere Dumnezeu să fie cu noi, are putere Dumnezeu să ne dea bunăstare? Nu cumva în fruntea noastră stă un impostor? O primă revoltă care-L avea în fundal pe Dumnezeu.*

Iar textul biblic sesizează momentul introspecției. „El a numit locul acela Masa și Meriba (*Ispită și ceartă*), căci copiii lui Israel se certaseră și ispitiseră pe Domnul, zicând: «Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu este?»» (Exodul 17:7).

E profundă întrebarea. Apartine instituției, bisericii și, în egală măsură, fiecăruia dintre noi. Ne întrebăm dacă este Dumnezeu în mijlocul celor care fac politica bisericii, sau cum de suportă Dumnezeu nedreptățile. De fapt e aceeași întrebare: supraveghează Dumnezeu totul, chiar e așa puternic ca la anticii evrei? Observăm adesea situațiile de la serviciu, scena politică internațională unde „vânturile lumii” par a fi dezlegate și ne punem sub diverse forme această întrebare. Chiar este Dumnezeu în mijlocul nostru al oamenilor, al bisericii, al familiei? Este El interesat de noi, de mine?

Îndoiala i-a măcinat pe evrei de-a lungul timpului. Ghedeon, în cearta cu Îngerul Domnului, îi reproșă: „Unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri?” (Judecătorii 6:13).

Nici bătrânii Galaadului nu sunt ocoliți de ea atunci când apelează la Iefta. „Să ajungem noi să ne rugăm de fiul unei desfrânate!! Umiliți! E clar că Dumnezeu nu mai este cu noi”, își ziceau probabil, „căci nu ne ajută împotriva amoniților și atunci suntem obligați să facem compromisuri. Trebuie să apelăm la celebrul șef de bandă care a strâns în jurul lui niște oameni fără căpătâi” (11:3). „Nu voi m-ați izgonit?” (11:7), întreba Iefta parcă punând sare pe rană. „Nu voi erați ritualici? Nu voi ați respectat litera legii, iar acum, la strămtorare, veniți la mine?”

Este Dumnezeu cu noi? Bătrânii Galaadului ar fi răspuns „NU” și decid să se ajute ei (2 Samuel 6:6).

Samuel tocmai îi dojenise pe evrei pentru că voiau un împărat și, dintr-odată, poporul îl descoperă pe Saul. Îl văd prorocind, îl văd în rândul cetei prorocilor și se întreabă: „Oare și Saul este printre proroci?” (1 Samuel 10:11).

„Este posibil ca unul dintre fiii prorocilor să devină regele nostru? Adică să avem noi norocul acesta să ne conducă un personaj școlarizat și competent religios, după ce ni se spusese că e o greșeală?”

„Este Dumnezeu în mijlocul nostru sau nu? Să vină acum, dacă nu Mesia, înlocuitorul Lui, și să ne conducă! Noi am cerut un împărat și uite ce calitate de om ajunge să ne conducă! Samuel avea temeri greșite și nu a înțeles că Dumnezeu este cu noi”, comentau probabil superior. Un Saul aproape fiu de proroci, iubitor de carte, care profetește el însuși și are un nivel de înțelegere superioară a religiei. Este și frumos, înalt, puternic, „mai frumos decât oricare din copiii lui Israel” (1 Samuel 9:2). „Și noi care am crezut că am încălcat suveranitatea lui Dumnezeu cerându-i un împărat, așa cum ne spusese Samuel! Ce noroc pe noi! E clar că Dumnezeu este cu Saul și deci este și cu noi.”

Iar Saul construiește Israelul 40 de ani, îl centralizează, are victorii sau înfrângeri cu filistenii. Odată, la Ghibea, decide alături de purtătorul de efod, Ahia (1 Samuel 14:3,18,24), și cu chivotul Domnului alături, că e blestemat cel care nu va ține post în ziua aceea în care vrăjmașii filistenii trebuiau distruși. Un post sfânt, o jertfa sacră, solicitată de mai-marii israeliți. Și o mare victorie. Numai că se află că inițiatorul victoriei mâncase miere din pădure. Așa nu se poate! Jertfa nu mai e desăvârșită, victoria e impură! Ritualul nu a fost respectat, iar jurământul, încălcat. O victorie cu mijloace incorecte! Cel care a maculat triumful trebuie să moară! Nu poate fi acceptată ofranda aceasta imundă! O jertfă adusă de unul care nu a respectat regulile alimentare, „care se închină cu trei degete”, de unul care lucrează pe la spate și mănâncă în ascuns în loc să țină greva foamei unanim stabilită, nu poate fi acceptată. Un astfel de om poate să fie ascultat de Dumnezeu? Clar că nu, se decide. E oare onest cum am câștigat fără a respecta regulile de noi impuse? Negăm o asemenea izbândă.

Este Dumnezeu cu noi?

Ai fi tentat să crezi că DA, dacă te iei după rezultat. Dar când a fost cu ei? Când Saul cerea respectarea regulilor sau când poporul îl salvează pe Ionatan? Dumnezeu era în jurământ, în atitudinea cucernicului Saul, a marelui-preot Ahia sau în atitudinea poporului, căci ambele sunt aspecte diferite ale aceluiași moment?

Cunoaștem finalul lipsit de glorie al domniei lui Saul (1 Samuel 31:1), iar întrebarea devine agasantă. „Era Dumnezeu în mijlocul poporului?” – este de fapt întrebarea nepronunțată a întregului Vechi Testament, subînțeleasă după fiecare eveniment ce le-a marcat istoria. Iar la toate aceste neliniști apare un răspuns competent, dat chiar de Dumnezeu și anunțat cu sute de ani înainte: „Îi vei pune numele Emanuel – Dumnezeu este cu noi” (Isaia 7:1).

Era o problemă de putere la Masa. Așa înțelegeau evreii aceia neșcolarizați situația. Dumnezeu poate să ne dea mâncare, apă, căci dacă puterea nu e de partea noastră suntem pierduți. Însă Dumnezeu schimbă surprinzător referențialul. El anunță nașterea lui Isus, echivalentul

ebraicului Iosua, „Dumnezeu măntuiește”, vestind că salvarea vine de la Dumnezeu. Și se dezvoltă astfel sensul întrebării de la Masa. Găsim și noi un conducător care să ne dea de mâncare, apă, liniște și să ne ofere un teritoriu? Iar răspunsul lui Dumnezeu este simplu – Emanuel.

Și ce se oferă în schimb cerințelor de putere invocate la Meriba de către popor? Puterea dragostei! Iar răspunsul pare din altă lume, pare rupt din context, pare fără legătură cu tema propusă. În locul unui puternic apare un țaran galileean care ne povestește despre puterea dragostei. Alt plan de așteptări și de discuții.

„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât avea să dea pe singurul Lui Fiu” (Ioan 3:16). Începe povestea frumoasă și adevărată a sacrificiului unui Dumnezeu pentru o ființă alcătuită de El. „Pentru un binefăcător, poate s-ar găsi cineva să moară” (Romani 5:7), însă noi nu aveam calitatea asta! Eram consumatori de beneficii. Multe nelămuriri!

Alte dimensiuni față de cele gândite la Masa.

La puterea solicitată, Dumnezeu le răspunde prezentând o putere nevăzută care, deși nematerială, e mult mai viguroasă. Forței brute, oarbe, necizelate, Dumnezeu îi contrapune puterea diversificată, rafinată ce se regăsește în detalii. Se desenează un regat fundamentat pe iubire. Poți să opui iubirea forței brute? Și totuși Biblia insistă: „cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Corinteni 13:13).

Împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta. Deși puterea pe care o cereau oamenii era una de forță, de robustețe. Ei primesc o putere de altă natură, bazată pe alte principii, unde concurența nu există, iar dăruirea este regula. Nu cumva se amestecă planurile, se confundă? La întrebarea dacă Dumnezeu este cu noi, răspunsul devine neclar, uneori afirmativ, alteori negativ.

Fiecare personaj din istoria lumii sau popoarele în ansamblul lor se gândesc dacă Dumnezeu este sau nu cu el sau în mijlocul lor. Ajunge David împărat, Dumnezeu e cu noi. Este cucerit regatul Israel și apoi Iuda (2 Împărați 17:6; 2 Cronici 36:17), Dumnezeu nu mai e cu noi. Un profet, omul lui Dumnezeu, ajunge să fie schingiuit de cei care știau că este profet (Ieremia 38:6; Matei 23:35). Dumnezeu nu mai este cu noi. Poporul revine din robia babiloniană (Neemia 2:4), Dumnezeu este cu noi! Avem probleme uneori, Dumnezeu ne ajută (Matei 7:7), alteori ne condiționează (Iacov 1:6). E obositor să-L descifrezi, iar reacția firească față de inconsecvență este oboseala.

Dumnezeu știe însă că avem nevoie de certitudini și se întâlnește cu Maria. Și vine marea confirmare ce spune că nevoia omenirii, a fiecărui individ este dragostea nu dominarea semenului, nu forța. Dumnezeul născut nu este însă Dumnezeul visat de oameni. Un prunc neajutorat, un evreu dintre alți mulți copii evrei, nu oferă siguranță.

Percepții diferite. Ei așteptau un Dumnezeu puternic în forță și vine un Dumnezeu puternic în iubire. Pare frivolă propunerea să schimbi forța cu iubirea? Poți compara forța brută cu un sentiment? Sunt ele pe același plan?

Răspunsul este paradoxal. Nu numai că poți face această comparație, dar iubirea e mai importantă decât puterea fizică. Demonstrația este făcută de Ștefan (Faptele 7:54), de înaltul dregător iudeu Pavel (1 Timotei 1:15,16), care constată într-o zi că forța lui este supusă de un păstor umil printr-o simplă vedenie pe drumul Damascului (Faptele 9:6). Două lumi aparent în antiteză, însă neopozabile.

„Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!” (Faptele 7:60).

„De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; o dată am fost improșcat cu pietre; de trei ori s-a sfârșit corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării” (2 Corinteni 11:24,25).

„Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare, au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți, au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, muncii, ei, de care lumea nu era vrednică, au rățâcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (Evrei 11:36-38).

Pare imposibil ca doisprezece oameni simpli să evanghelizeze lumea lor, și totuși povestea asta este palpabilă! Iubirea învinge forța! Pavel schimbă regula mondială: „...ești nebun! Învățătura ta cea multă te face să dai în nebunie” (Faptele 26:24).

E greu de explicat această transformare. „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu” (Zaharia 4:6).

Ca oameni, avem nevoie de garanții. Ne întrebăm adesea dacă există vreo modalitate prin care să poți măsura prezența lui Dumnezeu în mijlocul unui grup. Deși nu se cunoaște o grilă de etalonare a acestei existențe, nu se știe vreo atitudine consemnată a lui Dumnezeu de a răspunde întrebărilor existențiale ale oamenilor, există totuși un registru în care sunt consemnate atitudini ce confirmă prezența lui Dumnezeu în preajma lor, chiar atunci când pare distant și când de fapt merge alături în tăcere. Nevoia de siguranță e asigurată, securitatea – garantată.

„Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Iefta, ... de Samuel și de proroci” (Evrei 11:32).

Vedetele credinței, multe dintre ele nerecunoscute de oameni, erau însă personajele prin care Dumnezeu lucra.

Când evreii erau cu credința la nivelul cel mai jos, apare Dumnezeu și li-i oferă pe Ghedeon, pe Iefta, pe Samuel. Dumnezeu era cu ei chiar dacă ei nu îl percepeau! Era acolo chiar când nu credeau că este. Lor, celor de atunci, li-l oferea pe Ghedeon, pe Iefta. Iar tuturor ni l-a oferit pe Emanuel, ca garanție generală. Te aștepți la ceva și apare altceva, căci ideile preconceptuate sunt spulberate.

În ciuda unei aparente indiferențe, Dumnezeu este cel care întinde mâna, care ne sapă în palmele Lui (Isaia 49:16), ne încurajează, ne sprijină la nevoie și găsește soluțiile optime pentru a ieși din problemele ivite. Un ajutor (Psalmii 46:1).

Este Dumnezeu cu noi? Aparent, situația este nefericită. Să ai la dispoziție o Biblie întregă și să nu găsești o grilă care să-ți permită să apreciezi dacă Dumnezeu este sau nu în acel proiect. Să plutești în incertitudine! Și totuși, în acești mii de ani scurși de la Meriba, nicio îmbunătățire.

Ca să rezolve problema, Habacuc s-a retras singur în „turnului lui”, căci nu-l găsea pe Dumnezeu în public (Habacuc 2:1), Ilie merge tot singur pe munte, unde aude un „susur blând și subțire” după vânt, cutremur, foc (1 Împărați 19 :11,12), iar învățătura lui Isus nu este fundamental diferită:

„Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:8).

Nici ucenicii nu au o experiență diferită după primirea făgăduinței: „...veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori...” (Faptele 1:8).

Și întorc lumea într-o generație! Forța brută – transformată în puterea dragostei. Asta spune Dumnezeu că se poate, iar pildele de mai sus o confirmă.

Este oare Dumnezeu cu noi?

Ucenicii realizează că bătaia lor nu reclamă un Dumnezeu viguros, ci Unul care să fie influent, care să înflăcăreze. Puterea iubirii, transformată în forța de a propovădui lumii, de a o schimba din temelii. Iată o propunere demnă de un Dumnezeu adevărat, cu adevărat mare, un proiect realmente revoluționar! E o transfigurare puțin credibilă, dar în mod cert, posibilă. Și demonstrată deja la începutul mileniului precedent, iar dovada suntem chiar noi, care astăzi trăim într-o societate creștină.

Dumnezeu propune schimbarea forței brute în iubire, rescriind paradigma, dând alte priorități. Profeții, prorocii, ucenicii, Pavel dovedesc existența acestei transfigurări prin propovăduiri extraordinare, eliberări spectaculoase (Faptele 16:16-24), materializarea într-o lume cu principii morale. „Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate...” (Evrei 11:33). Și toată această revoluție pornind de la spusele unui umil Galileean.

„Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu este?” Pentru evreii antici, răspunsul, în ciuda tuturor minunilor la care participaseră, a fost că Dumnezeu nu e cu ei. Au mărșăluit prin deșert 40 de ani și au obosit. Minunile zilnice le-au scăzut acuitatea religioasă, iar Dumnezeu a dispărut. Din nefericire, în orice timp, experiența aceasta poate fi repetată de orice discipol. Răspunsul complet al lui Dumnezeu rămâne însă același. „Emanuel – Dumnezeu este cu noi” (Matei 1:23). ■

Adriana Pârvan

Adriana s-a născut pe 25 august 1947, la Câmpina, județul Prahova, în familia pastorală Mândoianu Stelian și Asineta. La 12 ani a încheiat legământ prin botez cu Dumnezeu pe care îl cunoștea din copilărie și pe care L-a iubit toată viața!

Pe 27 iulie 1967, în comunitatea Labirint din București, s-a căsătorit cu scumpul ei Ștefan Pârvan, proaspăt absolvent al Seminarului Teologic. Împreună cu el a început viața de misiune pentru a sluji pe Dumnezeu și oamenii. Pasiunea vieții lor a fost cântecul de laudă pentru Domnul minunat. La Ploiești li s-a născut prima fetiță, Adina, pe care au dorit-o și au iubit-o ca pe un dar prețios. Apoi au continuat lucrarea pastorală în Moldova, la Piatra Neamț, unde li s-a născut a doua fetiță, Liana. Din 1977 până în 1982 au lucrat la Piatra Neamț, apoi în Bacău până în 1987. Din 1987 până în 1989 a urmat districtul Focșani, apoi trei ani de contabilitate pentru Conferința Moldova. Din 1992 până în 1997 a lucrat în județul Iași. Pe unde treceau, rămâneau în urmă orchestre și formații vocale.

Adrianei nu îi plăcea să iasă în evidență, era timidă, emotivă și discretă, dar în inima ei mare îi purta pe toți și se ruga pentru toți. Nu știa să critice, ci să încurajeze. Nu știa să lovească, ci să mângâie. Nu știa să se certe, ci să-și plece capul și să ierte. Mentorii ei de seamă au fost părinții ei, oameni consacrați lui Dumnezeu, și, bineînțeles, Domnul Isus, de unde a învățat cum să trăiască în umilință, iubind și slujind.

Cei care au cunoscut-o își amintesc cu drag de neobosita Adica, cum obișnuiau s-o numească, în lucrarea muzicală a corului, îndrumând și încurajând tinerii, în excursii, participând activ la programele muzicale și evanghelizări. Indiferent de locul sau de circumstanțele în care se afla, mereu căuta prilej pentru a mai cânta spre slava Domnului ei minunat.

Dacă am putea exprima întreaga ei viață într-un singur cuvânt, acesta ar fi IUBIRE. Și pentru că Dumnezeu este iubire, trăim cu certitudinea că într-o zi nu prea îndepărtată Dumnezeu ne va strânge lângă El și că printre aleșii Lui va fi și ea, Adriana Pârvan.

„«Da», zice Duhul; «ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!» Apocalipsa 14:13u.p.

În speranța revederii, **Adina și Liana Pârvan**, fiice.

Victoria Chiorăscu

Istoria sorei Chiorăscu începe pe 7 februarie 1925, când a venit pe lume în familia Catinca și Solomon Dumitru, între cele șapte fete ale familiei.

Victoria și sora ei Lucica studiază Biblia cu dor de mântuire și se alătură prin botezul biblic Bisericii Adventiste. Sora Victoria s-a implicat în activitățile tinerilor din biserică.

În 1948 este cerută în căsătorie de tânărul Chiorăscu Constantin, pastor adventist, fiind cununați de regretatul pastor Popov Alexandru, președintele Conferinței Moldova.

Sora Victoria își susține soțul în lucrarea de predicare a Evangheliei, în următoarele districte: Huși, Rădăuți, Vatra Dornei, apoi ca pastor al comunității Bacău și în continuare mulți ani ca președinte al Conferinței Moldova.

În anul 1955 se naște Stelian, singurul copil, bucuria familiei, care în mod surprinzător moare la 43 de ani. Această lovitură venea la doar 14 ani (1984) după ce sora Victoria, cu inima cernită de durere, își condusese la mormânt soțul, Constantin Chiorăscu, care împlinise doar 63 de ani. Așa se face că această mamă și soție îndurerată rămâne văduvă pentru aproape 40 de ani, dar cu speranța neclintită în Acela pe care L-a ales ca Mântuitor!

Sora Victoria a slujit ca primă diaconesă și a cântat în corul bisericii ca o bună solistă. Activă din fire, cei ce o vizitau își aduc aminte că o găseau cântând. Una din preferințele ei era cântarea 202: „Azi mă găsesc lângă Iordan,/ Pustiul l-am trecut,/ Cu dor mă uit spre Canaan, Spre-acel pământ plăcut.”/ Câtă pace de-a pururi vom avea,/ Suferinți și griji vor dispărea/ Liberați de-amarul ce ne-a ros,/ Vom cânta întruna lui Hristos!”

Sâmbătă, pe 20 mai 2023, în ziua de odihnă stabilită de Dumnezeu prin sfințire și binecuvântare, inima sorei Chiorăscu a încetat să mai bată.

Sora Victoria a fost așezată în locul odihnei temporare în speranța sfântă care i-a călăuzit crezul și viața, și anume că în curând Domnul Hristos va reveni să-și adune credincioșii. Și-a înclinat fruntea spre amurgul ce va aduce dimineața învierii prin Isus Hristos. Atunci se vor împlini cuvintele rostite de Mântuitorul nostru: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui” (Apocalipsa 22:12).

A consemnat **Eugen Baciu**, pastor pensionar.

MARELE OBSERVATOR DIN FIZICA CUANTICĂ

În Europa, la începutul secolului XX, Niels Bohr, Werner Heisenberg și Erwin Schrodinger lansau o nouă teorie care urma să fascineze întreaga lume – teoria cuantică. Cu puțin timp înainte, fizicianul austriac Ernst Mach afirma că atomul este o fabulă, întrucât nimeni nu l-a văzut vreodată. El obișnuia să spună: „Ceea ce nu se vede nu există.”¹ Ateu, adept și susținător înverșunat al *pozitivismului logic*², spunea că existența lui Dumnezeu este neimportantă și lipsită de semnificație atâta vreme cât nu poate fi verificată.

Bohr și Heisenberg nu s-au lăsat prinși în teoriile lui Mach și, încurajați de noile descoperiri ale lui Einstein, convinși că există o lume dincolo de linia observației, au pus bazele noii teorii, care urma să devină una din cele mai importante în secolul XX.

Până la ei se credea că materia este alcătuită din particule foarte mici, care se mișcau după legile mecanicii newtoniene, stăpânită de legea gravitației. În noua teorie se presupunea că există un microunivers suspus altor principii. Mai întâi teoretic, apoi experimental, au fost descoperiți electronii, care acționau după legi proprii. Erwin Schrodinger, inspirat de Einstein, care afirmase că lumina are caracter dual, corpuscul și undă, demonstrează că această caracteristică se aplică și la lumea subatomică, electronul comportându-se ca o undă. Chiar mai mult, în anul 1928, Max Born adaugă că, datorită caracteristicii de undă, era imposibil de cunoscut unde este un electron și că el se poate afla în mai multe locuri deodată, mai precis „în toate locurile unde este posibil să fie.”³ Bohr și Heisenberg au îmbrățișat ideea și împreună cu Școala din Copenhaga au stabilit postulatele fizicii cuantice, care în sinteză afirmau: 1. Energia se prezintă sub formă de mici pachete numite cuante (din latinescul *quantus*); 2. Materia este făcută din mici particule care se comportă ca un corpuscul și undă; 3. Caracterul de undă poate face ca un atom să fie în același timp în stadii și în locuri diferite⁴.

Deși se vorbea puțin despre Dumnezeu în lumea fizicii, implicațiile aveau de-a face direct cu El. Noua teorie aducea o problemă teologică fundamentală: liberul-arbitru și existența lui Dumnezeu. Pentru Newton și Einstein, noțiunea

liberului-arbitru era o iluzie. Pentru ei, lumea materială era supusă legilor precise ale unei Conștiințe superioare care ținea totul sub control. Newton, pasionat cercetător al Bibliei (interpretările sale profetice la Daniel și Apocalipsa sunt în mare parte încă folosite în lumea protestantă), credea în existența lui Dumnezeu, care controla prin legile Sale Universul. Einstein era mai rezervat, totuși accepta existența Sa. El spunea: „Viața mea a fost determinată de diferite forțe asupra cărora eu nu am controlul, ca de exemplu ghinda aceasta în care se află pusă viața... Totul este sub control, de la insectă și până la stele. Ființele umane, lumea vegetală, praful cosmic sunt într-un dans construit după armonia unui ritm misterios făcut de un Cântăreț invizibil.”⁵

Dumnezeu, „Cântărețul invizibil”, conduce universul și lumea în care noi existăm. Ființa umană poate prelua bagheta dirijorului construind propria muzică fără El. Erwin Schrodinger a înțeles că, dacă lumea materială este doar o formă de energie, supusă legilor de probabilitate, Dumnezeu este scos din ecuație. El i-a spus lui Bohr că, dacă ideea sa L-ar înlocui pe Dumnezeu, introducând în fizică conceptul de probabilitate, atunci i-ar părea rău că a propus-o. Potrivit acestui concept, un copac putea să fie în picioare, tăiat

DEȘI SE VORBEA
PUȚIN DESPRE
DUMNEZEU ÎN
LUMEA FIZICII,
IMPLICAȚIILE
AVEAU DE-A FACE
DIRECT CU EL.
LUMEA MATERI-
ALĂ INDICĂ SPRE
O CONȘTIINȚĂ
SUPERIOARĂ.

sau putrezit fără ca cineva să-l observe. Potrivit postulatului 3, putea să fie simultan în toate cele trei stări și doar în momentul când un observator ar fi văzut copacul, doar atunci era clar definită situația sa.

Ca să demoleze afirmația de probabilitate, Schrodinger a propus un experiment celebru: *paradoxul pisicii*. „Să ne imaginăm că avem o pisică închisă într-o cutie opacă. În cutie este o fiolă cu gaz otrăvitor, un ciocan și un întrerupător acționat de o bucăciță de uraniu. După cum știm, uraniul este radioactiv (se înjumătățește la o anumită perioadă de timp) și nu poate fi prevăzută reacția sa. În momentul în care ar fi emis un electron radioactiv, ar fi acționat ciocanul, rupând fiola, iar pisica ar fi murit.” Întrucât totul este închis în cutie, nimeni nu știe ce se petrece înăuntru, așa că, potrivit teoriei lui Bohr, pisica ar putea fi și vie, și moartă⁶. Doar când deschidem cutia vedem în ce situație este.

Pentru Schrodinger, pisica vie-moartă este un paradox. Cum poate să fie în același timp vie și moartă? Un copac este în picioare sau la pământ? Cum poate fi stabilit destinul pisicii sau al copacului doar de faptul că noi privim? Natura cuantică a pisicii nu decide în ce privește existența ei, ea este ori vie, ori moartă.

Einstein avea aceeași poziție și ori de câte ori primea oaspeți făcea glume pe seama lui Bohr spunând: „Priviți Luna, știți că ea există pentru că un șoarece se uită la ea?” Era modul lui de a refuza teoria probabilității cuantice și de a afirma că lumea există fiindcă Cineva a făcut-o să existe.

Paradoxul pisicii a provocat generații de fizicieni și filozofi să revadă problema existenței lui Dumnezeu. Fără să își dea seama, Bohr, cu teoria cuantică, aducea un argument covârșitor în favoarea lui Dumnezeu. Dacă lumea fizică există într-un anumit fel datorită unui observator, cum se face că Darwin i-a negat existența? Dacă Observatorul determină existența lumii materiale, faptul că noi suntem este dovada că există și Observatorul suprem, deasupra oricărei realități vizibile. Noi nu am fi așa cum suntem dacă nu ar fi El.

Eugene Wigner, laureat al Premiului Nobel pentru Fizică, subliniază forța acestui argument: „Nu putem formula legile fizicii cuantice fără să facem referire la conștiința unui Observator.” Fizica cuantică nu poate exista fără Dumnezeu. Andrei Linde adaugă: „Ca ființă umană, nu văd în ce fel universul există în absența unui observator. Noi și universul suntem uniți... Nu îmi imaginez o teorie în care lipsește o Conștiință universală,

un observator... Fără observatori, universul nostru ar fi mort.”⁷ Michio Kaku întrebă retoric: „Putem vorbi de o conștiință cosmică?”⁸ Răspunsul obligatoriu este „da”.

Observatorul din teoria cuantică a lui Bohr trebuie să fie atât de mare încât să țină întreg universul sub controlul său; omniprezent, să vadă orice existență; veșnic să poată controla timpul și viu ca să poată controla viața. Observatorul este Dumnezeu. În Psalmul 104, David spune: „Doamne Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare... Tu ai așezat pământul pe temeliiile lui și niciodată nu se va clătina” (Psalmii 104:1,6). În Geneza este spus că Dumnezeu „S-a uitat la tot ce a făcut și erau foarte bune” (Geneza 1:31). El creează și confirmă în fața universului că lumea făcută era potrivit intenției Sale: „Inspekția făcută la sfârșitul Creației și declarația că erau foarte bune sunt un atestat de calitate. Fiecare lucru era desăvârșit în felul lui, fiecare viețuitoare corespundea scopului hotărât de Creator.”⁹

„Pisica lui Schrodinger” mai spune un lucru fundamental; ea nu există pentru că Cineva observă, ci pentru că El a băut otrava nimicoare. În urma păcatului, după cum spune apostolul Pavel, am primit „plata păcatului”, adică moartea (Romani 6:23), dar în grădina de măslini, Fiul omului – Isus, deși Se roagă Tatălui să îndepărteze paharul morții (Matei 26:39), totuși în cele din urmă, din dragoste pentru noi, El Îl bea. El a băut veninul în locul nostru ca, prin rănilor Lui, să fim tămăduiți (Isaia 53). Indiferent ce se întâmplă în cutie, pisica este vie. ■

Dr. Benoni Corneliu Lupu, pastor în Italia

¹ John T. Blackmore, *Ernst Mach. His Work, Life and Influence*, Los Angeles, 1972, p. 67.

² Pozitivismul logic nega orice experiență care nu putea fi demonstrată.

³ Griffith David – Schroeter Darrell, *Introduction to quantum mechanics*, Cambridge, 2018, p. 24.

⁴ M. Kaku, *Mondi paraleli*, Torino, 2005, p. 166.

⁵ D. Brian, *Einstein: A Life*, New York, 1996, p. 186.

⁶ Potrivit lui Schrodinger, atomul de uraniu (A) are 0,5 % probabilitatea să decadă într-o anumită perioadă de timp. Ecuația este următoarea: $A = \frac{1}{2}$ (radioactiv + neradioactiv). De aici se deduce ecuația cu pisica (P): $P = \frac{1}{2}$ (vie+moartă). Deci pisica este și vie, și moartă.

⁷ A. Linde, „Discover”, iunie 2002, p. 48.

⁸ M. Kaku, *Mondi paraleli*, Torino, 2005, p. 180.

⁹ *Bible Commentary*, Gen. 1:31.

ÎNLOCUITORUL DIVIN BENONE LUPU

**ISUS CA OM, DEȘI SE
ROAGĂ TATĂLUI SĂ
ÎNDEPĂRTEZE PAHARUL
MORȚII, TOTUȘI
ÎN CELE DIN URMĂ,
DIN DRAGOSTE PEN-
TRU NOI, EL ÎL BEA:
PRIN RĂNILE LUI,
SUNTEM TĂMĂDUIȚI!**

PSIHOPATOLOGIE, PĂCAT ȘI VINDECARE PRIN ISUS HRISTOS (II)

Vorbind în termeni de psihopatologie creștină, adică despre o anumită cauză și dezvoltare de afecțiuni mentale în contextul unei distorsiuni doctrinare, Ellen White spune: „Am înțeles că mulți pacienți ai azilelor de psihiatrie au ajuns acolo din cauza unei experiențe asemănătoare cu cea trăită de mine. Conștiințele lor au fost copleșite de simțământul vinovăției, iar credința lor șovăitoare nu a îndrăznit să proclame iertarea făgăduită de Dumnezeu. Ei s-au gândit la descrierea ortodoxă a iadului, până când aceasta a invadat întreaga lor ființă, lăsând o impresie împovărătoare în mintea lor. Fie că dormeau, fie că erau treji, imaginea înspăimântătoare a iadului era fără încetare vie în fața ochilor lor, până ce simțul realității le-a fost absorbit total de imaginație, iar ei nu au mai văzut altceva decât flăcările înfiorătoare ale unui foc incredibil și nu au mai auzit altceva decât strigătele celor blestemați. Rațiunea le-a fost detronată, iar mintea le-a fost copleșită de acest coșmar teribil. Cei care prezintă doctrina iadului veșnic ar face bine să cerceteze mai serios sursele de autoritate pe care își întemeiază o concepție atât de crudă ca aceasta.”¹

Din acest paragraf înțelegem că există o psihopatologie creștină care se dezvoltă prin distorsiuni doctrinare, acceptate prin presiunea, tradiția sau comoditatea profesională. Soluția este să practicăm, nu doar pentru sănătatea spirituală, ci și psihologică, exemplul credincioșilor din Bereea, care „au primit Cuvântul cu toată râvnă... și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este adevărat” (Faptele 17:11). Este foarte important să cunoaștem și să credem adevărul, și numai adevărul, așa cum este el în Isus, pentru că Isus Hristos este adevărul făcut cunoscut prin revelație (Ioan 14:6).

„Vrăjmașul omenirii știe că adevărul neamestecat cu rătăcirea este o forță în stare să mântuiască”², de aceea caută în mod constant să orbească orice minte (2 Corinteni 4:4) care nu reușește să vadă frumusețea și echilibrul desăvârșit al Domnului Hristos. Zelul Său nu L-a determinat niciodată să aibă un spirit aprins. El a fost consecvent, fără a fi încăpățânat. A fost binevoitor, fără a fi slab. A fost duios și compătimitor, fără a fi sentimental. El a fost foarte sociabil, și totuși a manifestat o demnitate reținută, care nu a încurajat o familiaritate necuvenită din partea celorlalți. Cumpătarea Sa nu a dus niciodată la bigotism și austeritate. El nu S-a conformat lumii acesteia, și totuși nu a fost indiferent față de nevo-

ile oamenilor, chiar și ale celui mai neînsemnat. El a fost sensibil față de nevoile tuturor.³ Cu adevărat, El a fost, este și va fi cel mai frumos dintre oameni (Psalmii 45:2) și este perceput ca atare de fiecare ființă umană care se lasă călăuzită de Duhul Sfânt (Filipeni 3:10).

Distorsiunea doctrinară opusă iadului veșnic

La polul opus credinței eronate, iraționale și nebiblice a iadului și chinului veșnic, se află convingerea că „Dumnezeu, în marea Sa iubire și milă, va mântui chiar și pe cei care au respins harul Său. Păcătoșenia nespuse de mare a păcatului poate fi înțeleasă numai în lumina crucii de pe Golgota. Cei care susțin că Dumnezeu este prea bun ca „să arunce afară” pe cei păcătoși să privească la Golgota. Jertfa a avut loc pentru că n-a existat o altă cale prin care omul să poată fi mântuit, pentru că fără acest sacrificiu era imposibil pentru neamul omenesc să scape de puterea mânjitoare a păcatului și să fie readus în comuniune cu ființele sfinte; pentru că era imposibil pentru ei să devină părtași vieții spirituale; de aceea, Domnul Hristos a luat asupra Sa vinovăția neascultării și a suferit în locul păcătosului. Iubirea, suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu mărturisesc despre terribila grozăvie a păcatului și declară că nu există nicio altă scăpare de sub puterea lui, nicio speranță pentru o viață mai înaltă decât prin supunerea inimii noastre Domnului Hristos.”⁴ Supunerea inimii noastre Domnului Hristos înseamnă supunerea minții și gândirii noastre călăuzirii Domnului Hristos. Fără această călăuzire continuă prin Duhul Sfânt, mintea devine confuză și se dezvoltă forme diverse de psihopatologie creștină.

Credința eronată că Dumnezeu este prea bun ca să arunce afară pe cei păcătoși conduce la un stil de viață iresponsabil față de cerințele Sale. În esență, cerințele Lui sunt de natură misionară. „Voi veți primi o putere când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori...” (Faptele 1:8). „Chemarea la lucrare misionară nu este o invenție a bisericii, ci este chemarea Domnului Hristos și rațiunea de a fi a bisericii.”⁵

O gândire biblică sănătoasă, luminată de Duhul Sfânt (Romani 9:1), înseamnă să pricepem preocupările lui Dumnezeu și să fim dispuși să participăm la ele. Dumnezeu este dragoste, este Creatorul și Răscumpărătorul ființelor umane și îi pasă, dorește foarte mult mântuirea tuturor celor care acceptă viața veșnică prin Isus Hristos.

După cum sănătatea fizică se manifestă prin acțiune, activitate, la fel sănătatea mental-emoțională se manifestă prin empatie, înțelepciune și dispoziția de a fi de folos celor din jur și a face bine, spre slava lui Dumnezeu.

Vindecați prin dragostea Lui, pentru misiunea de salvare de suflete

Psihopatologia din perspectivă creștină, sub toate formele ei doctrinare de crez, înțelegere și comportament, este rezumată foarte bine de apostolul Pavel în Efeseni 4:17,18,20. „Iată dar ce vă spun și vă mărturisesc eu în Domnul: Să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor... Dar voi n-ați învățat așa pe Hristos...”

Deșertăciunea gândurilor înseamnă un mod de gândire irațional, o gândire nefocalizată pe adevărul și dragostea lui Hristos, pe chemarea Lui la slujire misionară. O gândire logică înseamnă o procesare informațională logică, bazată pe dubletul „dacă, atunci”⁶. Domnul Hristos ne spune: „Dacă Mă iubiți – *atunci* veți păzi poruncile Mele... Voi sunteți prietenii Mei – *atunci sunteți prietenii Mei* – dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 14:15; 15:14). Pentru că mântuirea este darul lui Dumnezeu prin credința în Domnul Hristos, și nu prin faptele noastre religioase, sau de orice fel, ceea ce așteaptă Dumnezeu de la noi sunt faptele bune misionare prin harul și călăuzirea Lui (Efeseni 2:8-10). Nu mai trăim în deșertăciunea gândurilor atunci când gândim logic și rațional, spunând în inima noastră: „Pentru că Îl iubesc pe Domnul Hristos ca urmare a dragostei Lui minunate față de mine (1 Ioan 4:19), atunci voi asculta de El și voi fi martorul Lui. Vreau să mă implic, sub conducerea Lui, în slujirea misionară pentru salvarea de suflete.”

A fi străin de viața lui Dumnezeu înseamnă să nu cunoaștem frământările, durerile și dorințele lui Dumnezeu pentru salvarea oamenilor la viața veșnică. „Cei ce se gândesc la rezultatul grăbirii sau împiedicării răspândirii Evangheliei o fac raportând-o la ei înșiși și la lume. Puțini se gândesc la legătura pe care o are acest lucru cu Dumnezeu. Puțini stau să cugete asupra suferinței pe care păcatul a provocat-o Creatorului nostru. Tot cerul a suferit în agonia lui Hristos; însă acea suferință nu a început și nici nu s-a sfârșit odată cu manifestarea Sa în trup de om. Crucea este o descoperire pentru simțurile noastre tocite a suferinței pe care păcatul, chiar de la nașterea lui, a adus-o în inima lui Dumnezeu.”⁷ La cruce vedem, prin călăuzirea Duhului Sfânt, durerea lui Dumnezeu cauzată de păcat și dorința Lui extraordinară de mare de a mântui fiecare ființă umană. Cunoașterea reală a acestui lucru conduce la despietirea inimii, în sensul că devenim sensibili și binevoitori, gata de sacrificiu la dorința lui Dumnezeu de salvare a păcătoșilor.

„Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, *atunci* trebuie să ne iubim și noi unii pe alții” (1 Ioan 4:11).

După ce a prezentat în mod formidabil neprihănirea prin credință în prima jumătate a Epistolei către romani, apostolul Pavel începe capitolul 9 din epistolă, exprimând durerea lui cu privire la mântuirea evreilor, care-L refuzau în mod direct pe Domnul Hristos. „Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt îmi este martor că simt o mare întristare și am o durere necurmată în inimă. Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, *pentru mântuirea lor*, rudele mele trupești” (Romani 9:1-3). Mintea sau cugetul lui Pavel era luminat de Duhul Sfânt și astfel apostolul se bucura de o minte și gândire sănătoasă. În contextul marii nevoi de mântuire a celor pierduți, Pavel era îndurerat în mod sănătos în plan emoțional și căuta să colaboreze cu Domnul Hristos pentru salvarea evreilor care trăiau în deșertăciunea gândurilor lor religioase, aveau mintea întunecată și erau străini de viața lui Dumnezeu.

Concluzie

Psihologia creștină se ocupă cu promovarea sănătății mentale și comportamentale a credincioșilor, a tuturor celor ce cred în Isus Hristos. Psihopatologia creștină, ca înțelegere a cauzelor tulburărilor din viața creștinilor, descoperă că păcatul este această cauză, adică înstrăinarea de Dumnezeu și cultivarea distorsiunilor doctrinare. „Păcatul, pentru că ei nu cred în Mine...” (Ioan 16:9). Nu credem în Domnul Hristos când refuzăm să-L cunoaștem în frumusețea dragostei și desăvârșirii personalității Lui și când nu vrem să-L facem cunoscut celor care nu-L cunosc, ca să fie și ei salvați prin El.

Prin îndelunga răbdare a dragostei Sale, Domnul Hristos ne vindecă sufletele dezorientate, inspirându-ne dragostea adevărului, dragostea pentru adevăr cu privire la Dumnezeu, la noi și la chemarea misionară de a-L face cunoscut celor ce nu-L cunosc în mod real și vor să-L cunoască. ■

Liviu Văduva, pastor, Conferința Muntenia

TALANTUL
INVESTIT
LIVIU
VĂDUVA

¹ [https://egwwritings.org/read?panels=p2670.424\(2670.427\)&index=0](https://egwwritings.org/read?panels=p2670.424(2670.427)&index=0).

² <https://egwwritings.org/read?panels=p2679.2148&index=0>.

³ [https://egwwritings.org/read?panels=p2706.3482\(2706.3483\)&index=0](https://egwwritings.org/read?panels=p2706.3482(2706.3483)&index=0).

⁴ <https://egwwritings.org/read?panels=p2010.97&index=0>.

⁵ Alejandro Bullon, *I will Go*, Editorial Safeliz, S.L., Madrid, Spain, 2020, p. 19.

⁶ Daniel David, *Tratat de Psihoterapie Cognitive și Comportamentale*, Editura Polirom, București, 2012, p. 72.

⁷ <https://egwwritings.org/read?panels=p2029.1434&index=0>.

FIRUL ROȘU CARE STRĂBATE CARTEA APOCALIPSA (IV)

Ziua Ispășirii, ziua judecării

O altă sărbătoare ceremonială a cărei împlinire o anunță Apocalipsa este „Ziua Ispășirii”, numită și „ziua judecării”, care urma după Sărbătoarea Trămbițelor. Sărbătoarea Ispășirii avea loc în ziua a zecea a lunii a șaptea. Importanța

acestei zile este evidențiată în serviciul simbolic prin faptul că ceremonialul îndeplinit la Templu în acea zi era mult mai complex față de celelalte sărbători, cum ar fi: rolul special al marelui-preot; era unica zi a anului când se intra în Sfânta Sfintelor; era unica zi în

care avea loc o curățire simbolică a Templului prin anumite jertfe; se aduceau jertfe cu mesaje diferite (jertfirea țapului desemnat pentru Domnul și ritualul țapului abandonat în pustiu). Doar această zi ceremonială se serba cu aceeași sfințenie ca ziua de Sabat săptămânală.

Această legătură dintre Ziua Ispășirii și Sabat o vom regăsi în conținutul întregii solii îngerești, prin care se reiterează importanța Sabatului ca monument al creațiunii în legătură cu judecata finală.

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»” (Apocalipsa 14: 6,7).

Observăm că evanghelistul Ioan folosește aceiași termeni, pentru anunțarea judecării finale, cu care a anunțat în evanghelia sa sosirea momentului împlinirii sărbătorii ceremoniale a Paștelui: „A sosit ceasul”

„Înainte de Praznicul Paștelui, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13:1).

Momentul istoric în care trebuia să aibă loc împlinirea Paștelui a fost anunțat prin profeția celor 70 de săptămâni din cartea profetului Daniel, și anume la mijlocul ultimei săptămâni: „După aceste șaiszeci și două de săptămâni, Un-sul va fi stârpit și nu va avea nimic” (Daniel 9:26).

Aceeași carte profetică indică momentul istoric când avea să aibă loc Ziua Ispășirii, și anume la finalul celei mai lungi perioade profetice; cele 2.300 de zile: „Și el mi-a zis: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!»” (Daniel 8:14).

Astfel, profeția cu privire la cele 2.300 de zile anunța data la care urma să aibă loc curățirea reală a sanctuarului

ceresc în procesul judecării finale, perioadă care s-a încheiat în anul 1844.

„Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Exodul 16:30).

Judecata propriu-zisă a fost descrisă în Daniel, capitolul 7. Modul în care are loc judecata cerească arată că se judecă doar pe bază de documente, cei judecați nefiind prezenți. Poate tocmai de aceea, la Sărbătoarea Ispășirii nu se cerea prezența iudeilor la Templul din Ierusalim, dar toți trebuiau să se pregătească sufletește pentru această zi.

„Oricine nu se va smeri în ziua aceea va fi nimicind din poporul lui” (Leviticul 23 :29).

Marele-preot oficia în două feluri de îmbrăcăminte în acea zi. În prima parte, folosea îmbrăcămintea de preot obișnuit, în care îndeplinea lucrarea de ispășire, reprezentând rolul de mijlocitor al Domnului Isus în cadrul judecării de cercetare. În a doua parte, ieșea să binecuvânteze poporul la finalul zilei de sărbătoare în hainele festive, reprezentând revenirea în slavă a Domnului Isus Hristos.

Apocalipsa arată și felul în care se va împlini simbolistica legată de izgonirea țapului desemnat pentru Azazel: singurătatea lui Satana în timpul celor 1.000 de ani, eveniment la care se referă capitolul 20 din Apocalipsa.

Anunțarea împlinirii Sărbătorii Corturilor

În capitolul 21, Ioan descrie rezultatul final al recreațiunii: „Un cer nou și un pământ nou” și descrie scena uimitoare a coborârii Noului Ierusalim într-o interesantă asociere cu Sărbătoarea Corturilor.

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor»” (Apocalipsa 21:1-3).

De la acest moment, mântuiții se bucură de privilegiul de a gusta roadele noului pământ.

În această notă de festivitate și bucurie se încheie cartea Apocalipsa, așa după cum Sărbătoarea Corturilor încheie șirul celor șapte sărbători ceremoniale.

Așadar, firul roșu al cărții Apocalipsa urmărește împlinirea succesivă a planului de mântuire, așa cum a fost prezentat în cadrul sistemului ceremonial din Vechiul Testament. ■

SALVARE GARANTATĂ
EMILIAN NICULESCU

„RANA DE MOARTE” SAU TEATRUL ABSURDULUI

Introducere

În articolul anterior pe tema scenariului din Apocalipsa 13, am accentuat faptul că fiara maritimă din Apocalipsa 13 nu poate fi doar papalitatea, deoarece fiara este mai mult decât un corn și mai mult decât un cap. Ea include toate cele zece coarne și toate cele șapte capete, cuprinzând fiarele din Daniel 7 și chiar mai mult. Nu degeaba inspirația o prezintă în această formă complexă, monstruoasă și, la prima vedere, derutantă.

Aceste considerații ne ajută să înțelegem că, dacă fiara este mai mult decât papalitatea, cuprinzând toată creștinătatea catolică, ortodoxă sau protestantă apostată, care s-a folosit sau se folosește de stat pentru a se impune, atunci înseamnă că rana de moarte nu este doar o lovitură dată papalității, ci una care afectează orice regim creștin intolerant.

Dacă astăzi multe biserici nu mai sunt persecutoare, nu este o dovadă că și-ar fi schimbat definitiv principiile sau caracterul, ci sunt tolerante pentru că predomină în creștinătate puterile seculare, care au asigurat laicizarea statului, separând statul de biserică. Această separare s-a făcut însă traumatic, sângeros, începând cu Revoluția Franceză și continuând cu celelalte revoluții din Vest și mai târziu în Est.

Rana de moarte din Apocalipsa 13 nu înseamnă doar arestarea unui papă în 1798 și pierderea temporară a statului papal. Pierderi de domenii mai suferise papalitatea în anul 751, când longobarzii anexaseră Patrimoniul Sfântului Petru. De asemenea, mai fuseseră și alți papi luați prizonieri. Cel mai spectaculos caz a fost marele papă Hildebrand (Grigore VII), care-l ținuse afară pe împăratul Henric al IV-lea la Canossa (ianuarie 1077): „penitentul” a revenit în 1080 în Italia, a pus alt papă în locul lui Grigore VII, care a fost luat prizonier și a murit în exil (1085). Dar rana de moarte din Apocalipsa 13 a afectat nu doar un papă, ci papalitatea ca instituție, și în special autoritatea ei politică și influența religioasă, prin *repetate desființări* ale statului papal și prin ideologiile seculare sau anticreștine.

Din partea francezilor

Mai întâi, guvernul revoluționar din Franța a confiscat între anii 1791 și 1797 toate domeniile papale de pe teritoriul francez, de la Avignon, Vénessin etc., iar în 1798, trupele republicane franceze au ocupat statul papal.¹ Putea temporala a papilor a fost lichidată, adică *statul papal a fost desființat*, și în locul lui a apărut Republica Romană.

Papa Pius al VI-lea a fost luat prizonier și dus în Franța. Evenimentul a fost atât de traumatic pentru papalitate, încât după aceea, mai mulți papi aveau să se numească Pius. După șase luni de vacanță papală, a fost ales un alt papă (Pius VII, 1799), cu sprijinul consulului Napoleon. Ambițiosul consul făcea pe restauratorul catolicismului, pentru că avea nevoie de sprijinul politic al papei.

Prima acțiune politică a noului papă a fost o încercare de negociere cu Franța, la 15 iulie 1801. S-a semnat un concordat² între papă și Napoleon, care fixa granițele statului papal și asigura libertatea religioasă a catolicilor în Imperiul Francez.³ Dar Pius al VII-lea nu era mulțumit. Granițele statului papal erau acum ceva mai modeste. Papa cerea înapoi toate posesiunile care îi fuseseră confiscate în afara statului papal (Avignon, Vénessin, Bologna, Ferrara), dar nu s-a acceptat. Papa a protestat împotriva secularismului francez, atacând validitatea căsătoriei civile. A protestat de asemenea împotriva libertății religioase a necatolicilor, încludând că „mireasa sfântă și imaculată a lui Hristos, în afara căreia nu există mântuire, este pusă pe aceeași treaptă cu sectele eretice și chiar cu perfidia iudaică”.

Papa era nemulțumit pentru că restaurarea bisericii în Franța nu se făcuse după vechiul drept. Prin articolele organice din 1802, relațiile dintre biserică și stat au fost reglate astfel: se menținea căsătoria civilă valabilă chiar fără cununie religioasă; se menținea suprimarea zecuielii pentru cler și secularizarea averilor bisericii; clerul primea salarii reduse și un mare număr de preoți au fost transformați în parohi auxiliari, cu un salariu pe jumătate. Duminica însă redevenea repaus legal, deși calendarul republican urma să fie complet desființat abia în 1805.

La 18 mai 1804, Napoleon Bonaparte s-a proclamat împărat, și Pius al VII-lea a fost invitat să-l încoroneze la 2 decembrie 1804. Dar soldătoii, pentru a-și afirma în mod semnificativ voința, și-a îndesat el însuși coroana pe cap, sub privirile neputincioase ale papei. Era o umilință scandaloaasă pentru papalitate, care altădată încorona regi și împărați, iar aceștia îi sărutau papucii.

SCENARIILE
APOCALIPSEI
FLORIN
LAIU

ACEASTA ÎNSEAMNĂ CĂ
RANA DE MOARTE NU
ESTE DOAR O LOVITURĂ
DATĂ PAPALITĂȚII, CI
UNA CARE AFECTEAZĂ
ORICE REGIM CREȘTIN
INTOLERANT.

În 1806, când Napoleon l-a pus ca rege la Neapole pe fratele său Joseph, pontiful a refuzat la început să-l încoroneze. (Mai apoi s-a răzgândit și a consimțit să-l încoroneze pe Joseph, gândind că și-l va face ascultător.) Incidentul l-a iritat pe Napoleon, după care papa a pronunțat excomunicarea împăratului. Se întâlneau două trufii colosale: papa și împăratul, „ceramica” și „fierul”. Napoleon a înaintat imediat spre Roma și, neînțelegându-se cu papa, i-a luat provincia Romagna, iar în anul 1809 a decretat anexarea statului papal. Roma era declarată astfel cetate liberă a imperiului; pontifului i se îngăduia să locuiască la Roma și i se fixa chiar o pensie.

Dar papa nu era dispus să cedeze privilegiile de odinioară. Ca urmare, într-o noapte din 1809, un batalion francez a înconjurat Vaticanul, din ordinul împăratului, și papa a fost smuls de acolo, târât prin toată Italia și dus în Franța. Acolo, papa a încercat în zadar să evadeze. A rămas mai mulți ani într-un dulce arest la Fontainebleau. *Statul papal era din nou desființat.*

În 1813, cei doi „cocoși” s-au împăcat, făcând un nou concordat, pentru că amândoi erau acum la necaz. Pius al VII-lea a fost eliberat din captivitate și a revenit la Roma. Dar Napoleon nu a mai avut timp să pună el însuși în aplicare acest concordat. După ce cucerise mare parte din Europa și invadase Rusia, împăratul fusese nevoit să se retragă și, fiind încolțit din toate părțile, a abdicat silit în 1814, după care a fost exilat în insula Elba. Tot în 1814, Congresul de la Viena, care restabilea monarhiile europene (în Franța, Belgia, Spania și țările Italiei), a restabilit și statul papal.

Biserica părea să-și recapete influența în multe părți ale Europei, dar prestigiul papalității era mult coborât, ca să nu mai vorbim de putere. Încercând să vindece rana Bisericii Romane, în 1814, Pius al VII-lea a restaurat ordinul iezuit, pe care papa Clement al XIV-lea fusese silit să-l desființeze în 1773, sub presiunea puterilor catolice. Până atunci, iezuiții nu mai găsiseră protecție decât sub aripile unui Kaiser protestant (Frederik cel Mare al Prusiei), sau ale unei țarine ortodoxe (Ecaterina a II-a a Rusiei). Reinstaurarea iezuită a fost însă de scurtă durată. Peste ani, iezuiții vor fi alungați și din Rusia (1820), apoi iarăși din Franța (1830) și din alte țări.

Pontifii care i-au urmat la tron lui Pius al VII-lea au continuat să se zbată, protestând sub loviturile repetate ale secularismului. Leon al XII-lea (1823–1829) a condamnat libertățile religioase și orice toleranță; a condamnat societățile biblice și misionare. Pius al VIII-lea (1829–1830) s-a exprimat încă și mai vehement împotriva progreselor protestantismului și ale secularismului, protestând împotriva răspândirii libere a traducerilor biblice „eretice” și „neautorizate”, împotriva căsătoriilor mixte (cu necatolici), împotriva principiilor suveranității naționale și împotriva masoneriei. De la înălțimea tronului pontifical se vedea cum autoritatea papală pierde tot mai mult teren, chiar în sânul bisericii.

Traiful populației din statul papal era poate mai rău decât în alte regate catolice. Era un stat înapoiat, guvernat de clerici și aristocrați ultraconservatori. Țara era lipsită de drumuri practicabile, iar mizeria și banditismul erau nota dominantă. Migrarea spre capitală, unde sărăcimea locuia în cartiere supraaglomerate, nu făcea decât să înrăutățească situația. Agitațiile populare și crimele erau un spectacol obișnuit. Evreii trăiau în ghetou, de unde nu aveau voie să iasă după apus. După Revoluția Franceză, viața în statul papal s-a înrăutățit. Temându-se de o revoluție populară, regimul bigoților devenea tot mai opresiv, înăsprind cenzura și pedepsele. Deși oficial se predicau valorile morale, prostituția și jocurile de noroc erau extrem de răspândite, fără să poată fi reprimare, iar funcționarii puteau trăi bine numai din mită.

Din partea italienilor

Următorul papă, Grigore al XVI-lea (1831–1846) a continuat să fie reacționar, opunându-se oricărei modernizări. Odată cu alegerea sa au izbucnit mișcări revoluționare în statul papal, care au fost reprimare de austrieci. Nu a acceptat nici măcar construcția de căi ferate în statul papal. S-a opus cu îndârjire „liberalismului”, adică toleranței politice, care apăruse chiar și printre clericii catolici din Franța. Pentru papă, aceasta însemna „licență destrăbălată”, „dispreț față de biserică și abis revoluționar de nenorociri crescânde”, „un canal murdar plin de vome eretice”. Libertatea presei era văzută drept cea mai rea dintre libertăți, pe care nu o putea blestema suficient; iar libertatea conștiinței era curată nebulie.

Pius al IX-lea (1846–1878), care la început avea tendințe moderniste și era mai reticent față de iezuiți, dorea o federație de state italiene, condusă de papă. Italienii erau încântați de proiect, gândindu-se că îl vor putea conduce ei pe pontif. Dar Revoluția de la 1848, care răscolise toată Europa, și apariția comunismului l-au convins pe papă să se opună modernismului sub orice formă. Din 1848, persecuțiile contra valdenzilor au început în nordul Italiei, întrucât revoluția seculară aducea libertate religioasă. Revoluția demonstra că ruptura dintre papă și popor, chiar în statul papal, era completă, încât la 9 februarie 1849, pontiful a fost silit să fugă din Roma. Într-o adunare națională, cetățenii statului papal au proclamat Republica Romană. *Astfel statul papal a fost iarăși desființat.*

Dar numai după cinci luni, trupele franceze au ocupat Roma și, la 14 iulie 1849, au restabilit autoritatea papală și statul papal. Astfel, papalitatea părea să mai aibă un oarecare rol politic, jucând în apărare și în retragere, în timp ce revoluționarii lui Garibaldi luptau ca să creeze o Italie unificată și liberă, iar Franța și Austria priveau cu lăcomie spre câmpiile Italiei.

După restaurarea din 1849–1850, Pius al IX-lea și-a continuat cu vehemență politica integristă și reacționară, un război total împotriva modernismului. Teama ponti-

fului era că libertatea nu este favorabilă unității credinței, ceea ce dovedește că papismul nu poate învinge doar prin dragoste și cuvânt, ci numai cu silă și manipulare. Sub influența iezuiților, care redeveniseră influenți chiar în guvernarea bisericii, Pius al IX-lea a promulgat în 1854 dogma „imaculatei concepțiuni”, adică ideea că Fecioara ar fi fost ea însăși zămislită fără a moșteni păcatul strămoșesc. Noi răscoale populare au izbucnit în statul papal (1859), dar „Pio Nono” nu se lăsa.

În 1860, trupele regelui Piemontului au intrat în statul papal și au cucerit o mare parte din el. În anul următor, Italia devenea regat, cu capitala la Torino, și apoi la Florența. „Cămășile roșii” ale lui Garibaldi, de asemenea, au început lupta în același an. În 1861, cea mai mare parte din Italia devenea un regat, guvernat de Victor Emanuel. În 1862 și 1867, revoluționarii lui Garibaldi au atacat Roma papală, apărată de trupe franceze.

Dar pontiful nu se lăsa. În 1864, a promulgat enciclica *Syllabus*, cuprinzând 80 de condamnări ale libertăților religioase și civile. Enciclica a turnat gaz peste foc și a produs o indignare generală, accelerând divorțul dintre Europa și papalitate. Dar papa a mers și mai departe, ignorând toate semnalele. Profitând de faptul că reușise să proclame dogma imaculatei concepțiuni în virtutea autorității sale, și nu în virtutea tradiției vechi sau a textului biblic, Pius al IX-lea a convocat Conciliul Vatican I (1869–1870), în care a proclamat *dogma infailibilității papale*, un principiu catolic care până atunci nu fusese oficial și obligatoriu. Sinodul condus de papă și de iezuiți i-a manipulat pe cei 780 de delegați să voteze în favoarea dogmei infailibilității.

Papa a reglat în mod suveran toate procedurile, pentru a fi sigur că sinodul va vota în favoarea sa. Foarte mulți delegați erau împotrivi; unii pentru că dogma nu era tradițională, alții pentru că se temeau că biserica va irita și mai mult guvernele civile. Când unii delegați au obiectat că dogma aceasta nu era consfințită de tradiție, papa, ofensat, a răspuns: „Tradiția sunt eu!” Dogma a fost proclamată pe baza unei majorități greu constituite, abia trecând de jumătate, după ce minoritatea de 115 membri care erau împotrivi părăsiseră Roma.

Faptul a provocat o nouă schismă în Biserica Catholică. O bună parte a Bisericii Catolice din Germania și Elveția, neacceptând dogma, s-a separat până azi, sub numele de Biserica Veche Catholică. Lumea era uluită de atitudinea pontifului și a iezuiților. Până și Austria a anulat concordatul cu statul papal. Franța, intrând în război cu Prusia, și-a retras trupele care apăraseră statul papal, iar revoluționarii italieni au ocupat astfel Roma în 1870 și *au desființat iarăși statul papal*. Armata papală a fost desființată. Guvernul se angaja să-i asigure papei inviolabilitatea, independența politicii externe a Vaticanului, liberul exercițiu al puterii spirituale și o indemnizație anuală. Papa rămânea doar cu suveranitatea asupra palatelor Vatican, Lateran și Castel Gandolfo.

Prizonierul de la Vatican

Pius al IX-lea a refuzat orice negociere cu statul italian, declarându-se prizonier în Vatican și continuându-și protestele vehemente împotriva modernismului. S-a închis acolo spunând că nu mai poate ieși în Roma, unde este expus să întâlnească vrăjmași ai religiei, revoluționari sau protestanți, manifestându-și opiniile fără a fi pedepsiți. De atunci, conflictul a intrat în stare cronică și a continuat așa până în 1929, o perioadă în care papa era supranumit „prizonierul din Vatican”.

O nouă revoluție franceză a izbucnit în 1870. S-a proclamat o nouă republică. Prin lege, biserica a fost separată de stat și s-a introdus învățământul laic gratuit. În 1871, pentru puțin timp, comuniștii au preluat puterea în Franța. Pentru Italia, unificarea statului și limitarea drepturilor bisericii în 1870 constituiau o realizare istorică. Toate confesiunile au obținut drepturi egale. În 1872, un profesor valdenz a putut provoca o dispută publică chiar în Roma, pe chestiunea dacă Petru a fost vreodată la Roma. Guvernele latino-americane au luat exemplul europenilor, începând să se laicizeze. În 1873, separarea între biserică și stat s-a făcut și în Germania, unde ordinul iezuit a fost interzis.

Prăpastia dintre biserică și stat devenea tot mai mare în lume, iar agitațiile împotriva puterilor opresoare (biserica și aristocrația) se înmulțeau. Filozofii raționaliști anticreștine (darwinismul, marxismul etc.) începuseră să erodeze credința, în toată creștinătatea.

După 1871, papa a continuat să protesteze din „temnița” palatului său, manifestându-și indignarea față de atitudinea liberală a statelor europene față de catholicism. În 1872, adresându-se germanilor, a rostit celebra frază: „Cine știe dacă nu se va disloca în curând din înălțimi acea Piatră care va sfărâma picioarele colosului!”⁴ Pius al IX-lea a continuat să instige clerul la nesupunere față de legile civile, care puneau Biserica Romană pe treaptă egală cu celelalte biserici.

În toată Europa, Biserica Catholică era silită să părăsească conducerea societății. Un protestant trădător, convertit la papism și devenit faimos sub numele de Cardinalul Manning, deplângea umilirea papalității și a Bisericii, făcând comparații blasfematoare cu patimile Domnului:⁵

L-au văzut trădat, legat, purtat departe, bătut, legat la ochi și biciuit; L-au văzut ducându-și crucea la Calvar, apoi pironit și înălțat, până la disprețul lumii; și au zis, „Dacă este el regele lui Israel, să se pogoare acum de pe cruce și îl vom crede.” În același fel se spune acum: „Vedeți această Biserica Catholică, această biserică a lui Dumnezeu, slabă și neputincioasă, respinsă chiar de către națiunile numite catolice. Tocmai Franța catolică, Germania catolică și Italia catolică renunță la această fabricație a puterii temporale a Vicarului lui Isus Hristos.” Și astfel,

pentru că biserica pare slabă, iar Vicarul Fiului lui Dumnezeu reînnoiește patimile Maestrului său pe pământ, de aceea suntem scandalizați; de aceea ne întoarcem fața de la el.

Leon al XIII-lea (1878–1903) a urmat politica lui Pius al IX-lea, continuând să protesteze și să condamne libertățile și guvernele moderne. În 1884 i-a condamnat pe masoni, pentru motivul că susțin statul laic. Nu a recunoscut legitimitatea statului italian. Ca și Pius al IX-lea, a continuat să se declare prizonier în Vatican. Și-a făcut o regulă de a nu ieși din acest palat și a fost foarte ostil oricărei încercări de împăcare cu guvernul Italiei, năpustindu-se chiar asupra clericilor care au îndrăznit să propună o împăcare. Prinții catolici care veneau să-l viziteze pe regele Italiei nu erau primiți la Vatican. Totuși pelerinii continuau să-l privească drept suveran al Romei și uneori strigau: „Trăiască regele papa!”

Leon al XIII-lea a reluat însă relațiile cu Elveția, cu Imperiul Otoman și cu Rusia. Politica sa era de a forma în fiecare țară un partid catolic suficient de puternic încât guvernul să dorească alianța cu el și astfel guvernul să fie silit a face concesiile bisericii. A continuat să-i invite la unire pe ortodocșii răsăriteni și chiar pe protestanți, convocând o conferință pentru pregătirea unirii și promulgând un regulament.

Următorul papă, Pius al X-lea (1903–1914) a continuat mentalitatea și politica papilor anteriori. A condamnat vehement separarea totală dintre biserică și stat în Franța, iar Franța a reacționat, rupând relațiile diplomatice cu papalitatea. Pius al X-lea a introdus un jurământ împotriva modernismului pentru toți profesorii de filozofie și de teologie din seminarele catolice. A continuat să-i atragă pe răsăriteni și pe protestanți.

Benedict al XV-lea (1914–1922) a fost martorul Primului Război Mondial, în urma căruia au căzut multe monarhii și s-a ridicat un stat uriaș multinațional comunist, care a lărgit rana mortală a creștinătății tradiționale, prin acțiuni anticreștine incomparabile.

Reconciliere și schimbare strategică

Spre deosebire de înaintași, Pius al XI-lea (1922–1939) a ajuns la un nou concordat cu guvernul italian în 1929 (Tratatul Lateran). S-au pus astfel bazele juridice ale noului stat papal, numit Cetatea Vaticanului, care a fost recunoscut de Italia ca stat suveran. Teritoriile statului papal, confiscate în 1870, nu au mai fost restituite, dar papalitatea a primit bogate despăgubiri financiare. Concordatul i-a acordat Bisericii drepturi și privilegii în ce privește educația și căsătoria și i-a asigurat catolicismului statutul de religie oficială a Italiei.

Față de ceea ce pierduse papalitatea, atât politic, cât și spiritual sau moral, restituirea din 1929 nu a egalat restituirile din timpul lui Napoleon, sau din 1949. Dar după aproape 60 de ani de pierderi și de tensiune politică, even-

nimentul părea atunci să prevestească restaurarea deplină a autorității pierdute odată cu Revoluția Franceză.⁶ Ceea ce nu s-a întâmplat.

Întrebarea este: a fost acesta începutul vindecării rănii de moarte a fiarei din Apocalipsa 13:3? *Comentariul Biblic AZS* răspunde foarte rezonabil:

În anii care au urmat Revoluției Franceze a fost o reînviere treptată a papalității. Apoi iarăși a suferit o cădere când, în 1870, statele papale i-au fost luate. Un eveniment semnificativ a avut loc în 1929, când Tratatul Lateran a restaurat puterea temporală a papei, căruia i s-a dat guvernarea Cetății Vatican, o secțiune din Roma de 108,7 pogoane. Totuși, profetul avea în vedere o restaurare mult mai importantă. Ioan a văzut rana complet vindecată.... Ca urmare, el a văzut pe toți locuitorii pământului închinându-se fiarei, cu excepția câtorva credincioși. Acest moment este încă în viitor. Deși papalitatea primește omagii din partea anumitor grupuri, populații vaste nu-i arată niciun respect. Dar lucrurile se vor schimba. Fiara din Apocalipsa 13:11-12 va face ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei, a cărei rană de moarte va fi fost vindecată.”

Mai mult, rana de moarte nu a afectat doar instituția papală, sau numai catolicismul. Rana de sabie aplicată fiarei pseudocreștine simbolizează teribila lovitură politică dată vechiului regim, dar și credinței și culturii creștine în general, care au continuat să fie erodate de secularism și de diverse forme de anticreștinism. Vom continua pe această temă. ■

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

¹ Adesea, acest stat poartă numele de statele papale, deoarece era format din mai multe provincii.

² Concordatul este un acord politic dintre papalitate și un alt stat, privitor la statutul Bisericii Catolice în statul respectiv.

³ Catolicismul nu mai era acum religia oficială, dar a fost recunoscut ca religie majoritară, menținându-se libertatea religioasă pentru necatolici. Papei i s-a recunoscut dreptul de a pune și depune episcopi. Statul se obliga să plătească salarii clericului, iar clerul depunea jurământ de supunere față de stat. Papalitatea renunța la domeniile franceze, care îi fuseseră luate după 1790.

⁴ Pontiful făcea aluzie la „piatra” din Dan. 2:34,45. În interpretarea catolică tradițională, „piatra” reprezenta împărăția spirituală și temporală a lui Hristos, pe care Domnul i-ar fi încredințat-o lui Petru (Matei 16:18).

⁵ Henry Edward Manning, *The Temporal Power of the Vicar of Jesus Christ*, Burns and Lambert, London, 1862: 140-141. <https://archive.org/details/a59202600mannuoft/page/n205/mode/2up>

⁶ În 1929 s-a publicat și în limba română cartea lui Jean Carrere, *Triumful papalității* (Oradea), în care se afirma: „Nimeni nu cutează să vorbească de vreun sfârșit al Sfântului Scaun papal, atât de tare e convingerea că o asemenea putere, întemeiată pe o idee și, prin urmare, necuprinsă, nu mai poate fi distrusă de nicio generație omenescă.” În 1930, a apărut cartea lui Jean Bernhart, *Vatican, throne du monde*, care de asemenea celebra restaurarea puterii temporale a papilor.

CELE 10 PORUNCI (EXODUL 20:2-17)

În bulinele de mai jos, veți găsi Cele Zece Porunci date de Dumnezeu lui Moise pe muntele Sinai. Puneți-le în ordinea corectă.

**CITESC SI
DESCOPAR**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____
10. _____

Nu fura!

Nu ucide!

*Cinstește
pe tatăl tău și
pe mama ta!*

*Să nu mărturisești
strâmb
împotriva
aproapelui
tău!*

*Adu-ți aminte
de ziua de odihnă,
ca să o sfințești!*

*Să nu
poftești
nimic din ce
este al
aproapelui
tău!*

*Să nu iei în
deșert Numele
Domnului,
Dumnezeului
tău!*

*Să nu-ți faci
chip cioplit!*

*Nu călca
legământul
căsătoriei!*

*Eu sunt
Domnul, Dumne-
zeul tău. Să nu ai
alți dumnezei!*

CENTRUL DE SĂNĂTATE CODLEA

*Dă ani vieții tale!
Dă viață anilor tăi!*

Zona Geamăna F.N., Codlea, Județul Brașov
Tel: 0727221111 E-mail: office@codlea.eu Web: www.codlea.eu

59017